

DE STER

Augustus 1981 · 81ste jaargang · Nummer 8

SM
M2053
E1838DU
v.81
1981

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Augustus 1981
81ste jaargang
Nummer 8

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzio Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, 3581 PL Utrecht.

Inhoudsopgave

„Hij handelde met volle toewijding en was voorspoedig”. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Broeder Braden: die fijne huisonderwijzer van ons. <i>Sharon Elwell</i>	7
De minder actieven sterker maken. <i>A. Theodore Tuttle</i>	10
De vierduizendachthonderd kilometer-dame. <i>E. Dale LeBaron</i>	19
Ik heb een vraag. <i>William E. Berrett</i>	22
Het boekje. <i>Jacque Felshaw</i>	26
Noodweer. <i>Keith Brown</i>	28
Ik ontdekte wat het priesterschap werkelijk is. <i>A. Hamer Reiser</i>	34
Bekentenis. <i>J. Richard Clarke</i>	36

Kinderster

Het gebeurde in Parowan. <i>Olive W. Burt</i>	1
Tweelingen. <i>Lynn Titleman</i>	5
Van vriend tot vriend. <i>Joleen Meredith</i>	6

Op het omslag: *Het penninkje van de weduwe, één van de afbeeldingen uit de Bijbelserie, in het begin van deze eeuw geschilderd door de Britse kunstenaar Frank Adams. De serie is thans eigendom van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.*

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1981 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

„Hij handelde met volle toewijding en was voorspoedig”

Door President Spencer W. Kimball

In deze dagen van economische zorg en moeilijkheden moeten wij ons, als individu en als kerk, dwingen stil te staan bij het feit dat de Heer ons een geestelijke en economische wet heeft gegeven die, als zij volkomen wordt gehoorzaamd, beloofde zegeningen zal brengen, zoveel dat we die onmogelijk allemaal kunnen ontvangen. (Zie Maleachi 3:10.)

Ik bedoel de wet der tiend die voor ons een grote zegen en borg kan zijn, onze zekerstelling van goddelijke bijstand. Het heeft altijd grote indruk op mij gemaakt dat van alle leerstellingen van de Oudtestamentische profeten die de Heer aan de Nephieten zou kunnen geven toen Hij hen bezocht, Hij hun Maleachi's vermaning over de tiend voorhield.

„En Hij gebood hun de woorden op te

schrijven, die de Vader aan Maleachi had gegeven, en die Hij hun zou verkondigen. En nadat ze waren opgeschreven, legde Hij ze uit. En dit zijn de woorden, die Hij hun gaf: Aldus sprak de Vader tot Maleachi . . . Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het hefoffer.

Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, ja, dit ganse volk.

Brengt alle tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Here der heirscharen, of Ik u de vensteren des hemels dan niet zal openen, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg zullen zijn om die te ontvangen.

En Ik zal om uwentwil de verslinder bestraffen, dat hij u de vruchten uws

lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geen misdraucht voortbrengen, zegt de Here der heerscharen.

En alle natiën zullen u gezegend noemen.” (3 Nephi 24:1, 8-12.)

Is er iemand vandaag de dag die deze beloofde zegeningen niet nodig heeft?

Nog een volk heeft ontberingen gekend, namelijk de mensen in het koninkrijk Juda. Die hadden geleefd onder het slechte regiem van koning Achaz; ze hadden te lijden onder economische en politieke terugslag onder de handen van de Assiriërs en de Filistijnen. Maar toen de jonge koning Jechizkia aan de macht kwam „deed hij wat recht is in de ogen des Heren” (zie 2 Chron. 29:2). Het hart van de mensen was dus weer gericht op de leerstellingen van de Schriften en men hield zich opnieuw aan de geboden. Het

verhaal van wat er nadien plaatshad is nóg een getuigenis van hoe de Heer zijn beloften gestand doet:

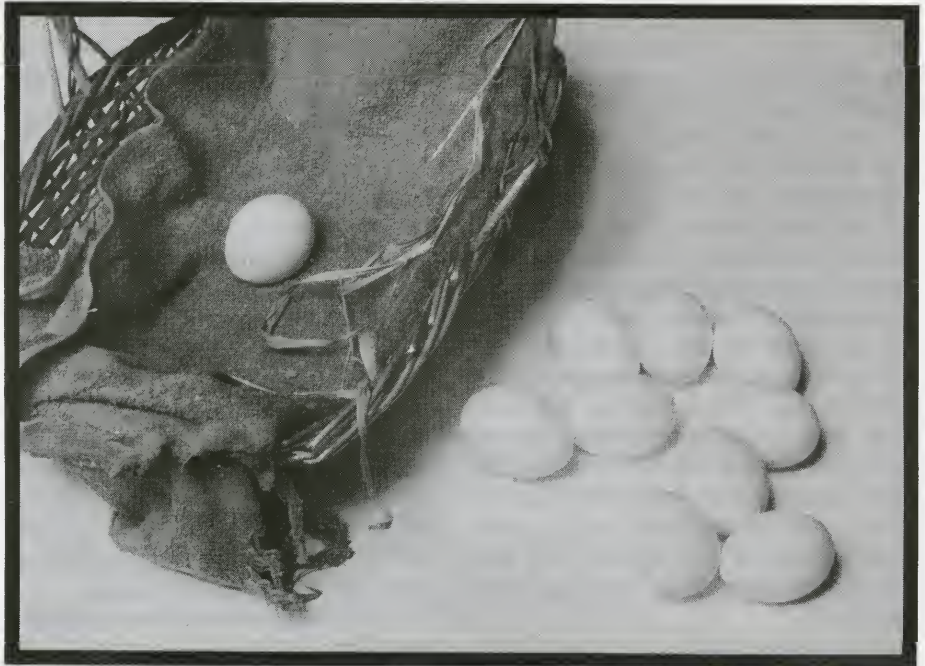
„Toen dit woord zich verbreidde, brachten de Israëlieten in grote hoeveelheid de eerstelingen van koren, wijn, olie, honing en van al wat het veld opleverde, en zij brachten in overvloed van alle dingen de tiend.

... Ook brachten zij de tienden van runderen en kleinvee; eveneens de tienden van de heilige dingen, die de Here, hun God, geheiligt waren, en legden die op stapels.

Toen Jechizkia en de vorsten kwamen en die stapels zagen, prezen zij de Here en zijn volk Israël.

En Jechizkia deed bij de priesters en de Levieten navraag naar die stapels.

De hogepriester Azarja, uit het huis van

Sadok, zeide tot hem: Sinds men begon met de heffing te brengen naar het huis des Heren, hebben wij gegeten en zijn wij verzadigd geworden, wij hebben in ruime mate overgehouden: want de Here heeft zijn volk zo gezegend, dat deze grote voorraad is overgebleven.

Aldus handelde Jechizkia in geheel Juda. Hij deed wat goed en recht en trouw was voor het aangezicht van de Here, zijn God.

In al het werk, dat hij begon met betrekking tot de dienst van het huis Gods, tot de wet en het gebod, waarin hij zijn God zocht, handelde hij met volle toewijding en was hij voorspoedig." (2 Kron. 31:5-6, 8-10, 20-21.)

De Here deed Juda voorspoedig zijn in hun tijden van moeilijkheden want het is waarlijk zoals de Psalmist zegt: „Des Heren is de aarde en haar volheid, de wereld en die daarop wonen” (Ps. 24:1).

In de laatste dagen heeft de Here gezegd dat indien de heiligen zich houden aan de geboden en „uw offers offeren” dat dan „de volheid der aarde de uwe is, de beesten des velds en de vogelen der lucht . . . Ja, alles, wat . . . uit de aarde voortkomt, is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen.” (LV 59:12, 16, 18.)

In alle bedelingen hebben de profeten heel duidelijk onderricht wat de wet der tiend is, ter zegening en bescherming van het volk des Heren. In dit verband is het goed dat we lezen wat de Heer daar in onze bedeling over zegt:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Ik eis, dat . . . allen, die aldus zijn vertiend, jaarlijks één tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn, voor Mijn heilige priesterschap, zegt de Here.

En Ik zeg u: Indien Mijn volk deze wet niet nakomt en heilig houdt en door deze

wet Mij het land Zion niet heiligt - zodat Mijn wetten en gerichten er niet worden gehandhaafd, en het land Zion daardoor niet allerheiligst zal zijn - ziet, voorwaar zeg Ik u, het zal voor u geen land Zion zijn.

En laat dit een voorbeeld zijn voor alle ringen van Zion. Zo zij het. Amen.” (LV 119:1, 4, 6-7.)

De Heer stelt hier duidelijk dat tiend zijn wet is, en van al zijn volgelingen vereist wordt. Wij hebben die eer en dat voorrecht, het is onze borg en belofte, het is ons een grootse zegening te leven naar deze wet van God. Komen we deze verplichting niet ten volle na, dan ontzeggen we onszelf de beloften en veronachtzamen we gewichtige zaken (zie LV 117:8). Het betreft een overtreding, niet zomaar een vergeten zonder gevolgen.

Ja, het kan een groot geloofsvertrouwen vereisen om tiend te betalen als er geldgebrek is en er zoveel van ons wordt geëist. Maar we weten welke belofte de Vader Maleachi heeft gegeven. Ook weten we welke belofte de Heer heeft gegeven in onze eigen dagen: „Ik, de Here, ben gebonden wanneer gij doet wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte” (LV 82:10).

Deze beginselen moeten regelmatig en met levend getuigenis worden onderricht door ouders aan hun kinderen. En de tijd om deze waarachtige levenslessen te onderrichten is wanneer het kind nog klein is. Een kind is ontvankelijk, staat open en aanvaardt wat zijn ouders hem voorhouden.

Ik weet nog hoe ik toen ik klein was en met mijn moeder over de stoffige weg naar de bisschop toe liep in een tijd waarin we dikwijls onze tiend betaalden

uit onze veestapel en de opbrengst van het land. Onder het lopen vroeg ik: „Waarom brengen we nu eieren naar de bisschop?” Moeder antwoordde: „Omdat het tiend eieren zijn en omdat de bisschop de tiend van hemelse Vader in ontvangst neemt.” Toen vertelde moeder dat iedere avond als de eieren in huis werden gebracht, het eerste ei in een klein mandje werd gedaan en de negen volgende in een grotere mand. Mijn lieve moeder was de eerste die mij leerde wat de wet der tiend is.

Westelijk van ons huis was onze moestuin. Een deel van die tuin was bepoot met aardappels. Op zekere dag zei mijn vader tegen mijn zusje en mij: „We hebben meer aardappels dan we nodig hebben. Als je ervoor voelt er wat van te verkopen, mag dat.” Mijn zusje Alice en ik rooiden er een aantal en sleepten ze naar een hotel waar we ze verkochten. Toen we vader het geld lieten zien vroeg hij wat we ermee gingen doen. We zeiden dat we het samen zouden delen en er dan dingen voor kopen die we graag wilden hebben. Toen kwam de vraag: „En je tiend dan?” Vader zei: „De Heer is goed geweest voor ons. We hebben gepoot, gewied en gerooid, maar de aarde behoort de Heer toe. Hij zorgt voor de regen en de zonneschijn. Wij geven altijd een tiend terug aan de Heer voor zijn aandeel.” Mijn vader stelde geen eisen; hij legde alleen maar uit, maar zo overtuigend dat wij het een eer en voorrecht vonden tiend te mogen betalen.

Al eerder heb ik verteld over wat er is gebeurd toen een vriend me meenam naar zijn landerijen. Hij opende het portier van een grote nieuwe auto, nam plaats achter het stuur en zei trots: „En, wat vind je van mijn nieuwe wagen?” In luxueuse behaaglijkheid reden we over

het platteland naar een prachtig nieuw huis en niet zonder trots zei hij: „Hier woon ik.”

Hij reed een lage met grasland bedekte heuvel op. In de verte verdween de zon achter de bergen. Hij overzag zijn uitgestrekte landerijen. In noordelijke richting wijzend vroeg hij: „Zie je die groep bomen daar?” Ik zag ze duidelijk staan in het minder wordende licht.

Hij wees naar het oosten. „Zie je daar dat meer spiegelen in de zonsondergang?” Ook dat zag ik.

„Die rotsen daar, dat is het zuiden.” We keerden ons om het land te kunnen overzien. Hij wees me op schuren, silo's, en de boerderij in het westen. Met een wijds armgebaar schepte hij op: „Vanaf die bomengroep daar, tot aan het meer, van het meer tot de rotsen en van de rotsen tot de boerderij en alles daar tussen in, dat alles is van mij. En die donkere stippen in het gras, dat vee, dat is ook van mij.”

Ik vroeg hem hoe hij er aan gekomen was. Het bleek dat dit land oorspronkelijk weggegeven was door de overheid. Zijn advocaat had hem verzekerd dat hij het onvoldongen eigendomsrecht had.

Ik vroeg: „Hoe is de overheid in het bezit gekomen van dit land?” „Is er iets voor betaald?” Er schoot me te binnen wat de Psalmist had gezegd en wat door Paulus zo duidelijk is herhaald: „Want de aarde en haar volheid is des Heren” (1 Kor. 10:26).

Toen vroeg ik hem: „Was God, de Schepper van de aarde niet haar oorspronkelijke eigenaar? Heeft Hij ervoor betaald gekregen? Heb jij het land gekocht, gepacht of gekregen? Als je het hebt gekregen, van wie dan? Als je het hebt gekocht, in welke valuta heb je het

dan betaald? Als je het hebt gepacht, betaal je dan wel je pacht?"

En toen vroeg ik: „Wat heb je ervoor betaald? Waarmee heb je deze boerderij kunnen kopen?"

„Met geld."

„Hoe ben je aan dat geld gekomen?"

„Ik heb er hard voor moeten werken."

Toen vroeg ik: „Hoe ben je aan je kracht gekomen die je in staat stelt hard te werken?"

Hij zei iets over eten en drinken.

„Waar komt eten en drinken dan vandaan?"

„Dat ontstaat door de inwerking van de zon, de atmosfeer en water."

„En wie heeft er gezorgd voor die elementen?"

Ik citeerde de Psalmist:

„Een regen van milde gaven storttet Gij uit, o God, Gij versterktet uw erfdeel toen het was uitgeput" (Ps. 68:10).

„Als dit land niet van jou is, hoe doe je dan de verpachter genoeg? De Schrift zegt: ‚Geef dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat God is.‘ Hoeveel procent van je verdiensten betaal je aan de keizer? En hoeveel aan God?"

Geloof je in de Bijbel? Aanvaard je het

gebod dat de Heer bij monde van de profeet Maleachi heeft gegeven? Geloof je de woorden van Mozes tot Farao dat ‚de aarde aan de Here toebehoort?'"

En ik voegde daaraan toe: „Ik kan nergens in de heilige Schriften lezen dat God heeft gezegd: ‚Ik geef je dit land onvoorwaardelijk in eigendom.‘ Een dergelijke tekst is onvindbaar, maar wél staat er in Psalmen: ‚Wie de Here verwachten . . . zullen het land beërven' (Ps. 37:9).

En ik weet dat onze Schepper in de raadsvergadering in de hemel met ons allemaal dit verbond heeft gesloten: „(En) wij zullen nederdalen, want er is ruimte daar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen" (Abr. 3:24).

Het lijkt dus meer op een pachtcontract waarvoor pacht verschuldigd is dan op zomaar in eigendom geven.

Dit schijnt geen betrekking te hebben op de aarde, maar alleen op het gebruik en inhoud ervan aan de mens gegeven op voorwaarde dat iedereen alle geboden van God naleeft.

Maar mijn vriend hield vol dat het

allemaal aan hem toebehoorde, als om zichzelf te overtuigen tegen beter weten in dat hij meer was dan ten hoogste de erfpachter.

Dit vond lang geleden plaats. Naderhand zag ik hem in zijn doodskist temidden van luxueuze meubelen in zijn overdadig huis. Zijn bezittingen waren vele geweest. Ik sloot hem de ogen. Ik sprak op zijn begrafenis en ik volgde de stoet vanaf het goede deel der aarde waarop hij aanspraak had gemaakt, naar zijn graf, een klein rechthoekig stukje grond zo groot als de lengte van een lange man en zo breed als een dik mens.

Later zag ik diezelfde landerijen nog eens, geel van het graan, groen van de klaver, wit van de katoen, kennelijk onachtzaam jegens hem die het ooit het zijne had genoemd.

Geliefde broeders en zusters, ik getuig tot u allen dat tiend betalen inderdaad een grote zegening is en een wet tot ons voordeel. Laten we ons gezin om ons heen groeperen en nog eens de belofte lezen waarvan de Heer getuigde dat ze van de Vader afkomstig is, een belofte waar niemand van ons zich van kan veroorloven buiten te kunnen: „Brenge de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijs zij in mijn huis; beproeft mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten” (Mal. 3:10).

Laat dit dan ons wachtwoord zijn: „Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen” (Joz. 24:15.)

Doen we dit, en houden we ons met geheel ons hart aan de geboden, net als Jechizkia, dan zal de Heer ons door de moeilijke tijden loodsen en zullen wij in dankbaarheid zijn hulp aan ons onder-

kennen. En we zullen Hem betuigen van onze liefde en dankbaarheid voor zijn grote goedheid en goedgunstigheid. Hij is onze Heer en onze Grote Sterkte. Als wij waardig zijn, zal Hij er zijn in tijd van nood. Dat lijdt voor mij geen twijfel. □

Suggesties voor de huisonderwijzers

1. Vertel iets dat uzelf is overkomen waaruit de zegeningen blijken van het betalen van tiend. Nodig de leden van het gezin uit hun ervaringen te vertellen.
 2. Wellicht kan het gezin enkele van de teksten in dit artikel hardop met elkaar lezen. Misschien ook zijn er nog meer teksten die u graag gezamenlijk zou willen lezen.
 3. President Kimball geeft aan dat de wet der tiend een geestelijke zowel als een economische is. Bespreek enkele geestelijke zegeningen van het betalen van tiend.
 4. Vraag hoe men vindt dat van het betalen van tiend een gewoonte kan worden gemaakt.
 5. Zou deze bespreking vruchtbaarder zijn als u, voordat u bij het gezin op bezoek gaat, in het kort het onderwerp zou doornemen met het gezinshoofd? Is er een boodschap van de quorumleider of de bisschop voor het gezinshoofd aangaande de tiend?
-

Ik was in het ziekenhuis. De volgende dag zou ik worden geopereerd. Mijn man kwam op bezoek na zijn werk. Hij vertelde dat Jackie, onze favoriete babysitter, met onze drie dochtertjes en haar eigen gezin naar de wijkpicknic was. Vijf minuten later kwam Jackie's vader om te zeggen dat onze jongste dochter van de wip was gevallen tijdens de picknic en beneden in de polikliniek was waar haar gespleten kin gehecht moest worden.

Ondertussen realiseerde onze dochter van zes zich op de picknic dat de rest van haar familie er niet was. Haar andere zusje was aan het spelen met de kinderen van haar zondagsschoolklas. Ze kende het park niet en het werd steeds donkerder. Er gingen veel gedachten door haar heen en plotseling hoorde iedereen haar roepen. Ze wist precies wat ze wilde: „Ik wil naar onze huisonderwijzer toe!” Binnen enkele minuten

Broeder Braden: die fijne huisonderwijzer van ons

Door Sharon Elwell

Ze wist precies wat ze wilde:
„Ik wil naar onze huisonderwijzer toe!”
Binnen enkele minuten zat ze op schoot bij . . . broeder
Brader en was het probleem opgelost.

zat ze op schoot bij die vriendelijke broeder Brader en was het probleem opgelost.

Ik weet zeker dat geen enkele andere huisonderwijzer zijn gelijke vindt in de onze. Maar hoewel zijn manier van doen uniek is, de resultaten die hij boekt zijn iedereen die het goed wil doen als huisonderwijzer of huisbezoekster tot voorbeeld. Ieder gezin waar broeder Braden huisonderwijs geeft ziet hem als hun beste vriend, de eerste die klaar staat om hen te helpen, de eerste die ze midden in de nacht zouden opbellen.

Wat is nu het geheim van broeder Braden? Op welk moment werd het tijdens al die maanden dat hij de gezinnen bezocht die onder zijn verantwoordelijkheid vielen, gemakkelijk voor ons om te zeggen: „Weet u, ik maak me zorgen om” in plaats van: „Het gaat prima met ons.”

Misschien begon het tijdens één van die vele nachten toen zuster Finley, die aan bed gekluisterd is met rugklachten en veel moeite had om door de pijn geplaagd de eindeloze nacht door te komen, broeder Braden opbelde en hem vroeg of hij haar wilde zegenen. Hij was er binnen een paar minuten.

Voor ons eigen gezin begon het wellicht die avond dat mijn man overwerkte.

Onze dochter Katie kreeg plotseling hoge koorts na het avondeten en ze lag op de bank te huilen en voelde zich allerberoerdst. Juist op dat ogenblik belde broeder Braden aan. Hij was nog niet gezeten of Katie kroop bij hem op schoot en met een diepe zucht van verlichting viel ze in slaap. Ik slaagde er niet in hem te overreden haar naar bed te brengen en zelf naar huis te gaan. Nee, hij zat daar doodstil, hij wilde haar niet storen vooraleer haar vader er zou zijn om zijn plaats in te nemen. Toen bood hij aan bij de apotheek langs te gaan en medicijnen voor haar te halen. Later die avond en ook de volgende dag werd ze opgebeld door „mijn huisonderwijzer” die wilde weten hoe het met haar was. Nog iets dat ertoe heeft bijgedragen is het feit dat broeder Braden altijd tijd voor ons heeft. Het komt nooit voor, dat hij ons aanschiet in de foyer of op de parkeerplaats van de kerk, naar ons welzijn informeert en ons dan afstreept op zijn lijstje. Niet alleen komt hij ons thuis opzoeken, hij praat ook met ons. Nooit hebben we gemerkt dat hij op hete kolen zat. Wij komen bij broeder Braden op de eerste plaats en dat laat hij ons goed merken.

De manier waarop broeder Braden onderricht geeft is vast uniek. Hij is geboren en getogen in Tennessee en weet

daardoor veel te vertellen over maneschijn, meloenvelden en ook vertelt hij veel leuke dingen over zijn jaren bij de marine. Als hij alleen maar even zou komen informeren hoe het met ons was zonder ook nog tenminste één goed verhaal te vertellen, zouden we erg teleurgesteld zijn. Uit het feit dat hij zijn tijd aan ons wil besteden, lezen wij af dat hij ons toegewijd is.

En ik weet zeker dat niemand zoveel uithoudingsvermogen heeft als hij. Zo is het bijvoorbeeld mogelijk, om alle drie onze dochters tegelijk op zijn schoot te hebben, iets wat ik in crisissituaties enkele malen heb geprobeerd maar waarin ik nimmer ben geslaagd.

Ook kan hij het verdragen dat de kinderen aan één stuk door zijn haar zitten te kammen zonder dat hij daardoor geïrriteerd raakt. Broeder Braden verzorgt zichzelf erg goed. En hem zo te zien zitten met zijn prachtige grijze haar recht overeind nadat hij met de kinderen heeft zitten spelen, bewijst dat hij iemand is met een celestiale persoonlijkheid.

Niet alleen geeft hij blijk van kennelijke liefde en zorgzaamheid, maar tevens maakt hij het duidelijk dat die zorgzaamheid het *natuurlijk* resultaat is van zijn roeping om ons dienstbaar te zijn. Is er bij ons iemand jarig, dan weten we dat hij zal aanbellen. Van iedere vakantie brengt hij iets mee voor de kinderen, "... veel liefs van je huisonderwijzer." Op die manier leert hij hun dat zorgzaamheid voor anderen tot onze taak behoort die onze hemelse Vader ons stelt.

Broeder Braden is niet alleen betrokken in belangrijke gezinsangelegenheden omdat het zo hoort, maar omdat hij graag betrokken wil zijn. Tijdens de vasten- en getuigenisvergadering waarin

onze dochter Jane zou worden bevestigd, zocht ze rusteloos de rijen mensen af om te zien of ze hem zag zitten. Hoewel haar eigen familieleden er allemaal waren, had ze geen rust, voordat ze broeder Braden op het nippertje zag binnenkomen van een andere vergadering en dichtbij de achterdeur plaatsnemen. Ze wist dat hij zijn eerder gemaakte plannen had gewijzigd om bij haar te kunnen zijn en dat hij dat erg graag deed. Toen Jane's naam werd afgeroepen, liep ze over het pad naar broeder Braden toe en getweeën liepen ze hand in hand naar de plaats waar ze zou worden bevestigd om samen getuige te zijn van één van de belangrijkste ogenblikken in haar leven. Hemelse begrippen worden zoveel duidelijker en zoveel eerder begrepen als ze ons worden voorgehouden hier op aarde! In het boek dat broeder Braden aan Jane gaf voor haar achtste verjaardag, schreef hij de essentiële beginselen van doop en dienstbaarheid. De laatste zin luidt: „Je hemelse Vader houdt van je en wil graag dat je gelukkig bent. Liefs van je huisonderwijzer, broeder Braden.” Het is voor onze kinderen zoveel gemakkelijker de liefde te voelen van onze hemelse Vader als ze hebben geleerd uiting te geven aan hun eigen gevoelens van liefde en vertrouwen jegens iemand buiten hun directe familiekring.

In mijn eigen huisbezoek zou ik graag meer op broeder Braden willen gaan lijken - niet omdat iemand er die goede toespraak over heeft gehouden, niet omdat iemand mij aan mijn plicht herinnerd heeft, niet omdat onze huisbezoekcijfers misschien wat aan de lage kant zijn maar omdat één persoon die de juiste aard van zijn roeping zo goed heeft begrepen, heeft laten zien wat er bereikt kan worden. □

**DE
MINDER
ACTIEVEN
STERKER
MAKEN**

Door ouderling A. Theodore Tuttle

Heractivering is één van de belangrijkste factoren voor het volslagen van alle andere kerkelijke inspanningen. De statistieken tonen aan dat het percentage actieve dragers van het Melchizedekse priesterschap in een wijk aangeeft hoe goed die wijk functioneert. Omdat de invloed van het geven van het voorbeeld door oudere belangrijker is dan welke andere factor ook in het beïnvloeden van kinderen tot het bereiken van geestelijke doelstellingen, moeten we de cyclus van inactiviteit doorbreken - door preventie en heractivering.

Het huisonderwijs activeert mensen. Er hoeft geen nieuwe opzet of organisatie in zijn plaats te worden uitgevonden.

Nimmer heeft de kerk gezegd dat huisonderwijs moest worden beperkt tot één bezoek per maand. Misschien is het voor de actieve leden voldoende als ze op de dertigste of eenendertigste van de maand bezoek krijgen, maar slechts door toeval wordt iemand daardoor geactiveerd.

Om te kunnen activeren moet het huisonderwijs meer betekenen - namelijk ideaal huisonderwijs.

Waarom moet de huisonderwijzer worden ingezet als iedereen weet dat er goede en minder goede huisonderwijzers zijn? Het antwoord is omdat de Here hen heeft gemachtigd (zie LV 20:53-55). En er is verschil tussen op huisonderwijs worden *gezonden* of zomaar op huisonderwijs *gaan*.

President Marion G. Romney heeft gezegd: „Wij zijn ervoor verantwoordelijk en zullen ter verantwoording worden geroepen voor . . . het verbreken van verbonden door anderen voor wie wij verantwoordelijk zijn in zoverre het verbreken van die verbonden het resultaat is van ons falen hun te onderrichten.” (*De Ster*, april 1976.)

De Zaligmaker heeft een beginsel onderrecht dat nog niet door iedereen in toepassing wordt gebracht: „Wie van u,” vroeg Hij, „die honderd schapen heeft en er één van verliest, laat niet de negenennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt.” (Lucas 15:4).

Wij moeten aan de inactieven meer aandacht besteden dan aan de actieven.

Het identificeren

We kunnen mensen classificeren als inactief; maar om ze te activeren moeten we diegenen identificeren die het meest ontvankelijk zijn en eerst met hen te werk gaan.

Eén van de broeders in het Boek van Mormon is ons tot voorbeeld. In Alma 10:5-6 beschrijft Amulek zichzelf als inactief: „Ik heb nimmer veel van de wegen des Heren en van Zijn verborgenheden en wondervolle kracht geweten.” Dikwijls is dat waar de schoen wringt. Dikwijls is het zo dat de inactieven simpelweg het evangelie niet is onderricht.

„Ik werd menigmaal geroepen,” gaat Amulek verder, „en heb niet willen luisteren; daarom wist ik van deze dingen, maar toch wilde ik *ze niet verstaan*.” (Cursivering toegevoegd.)

Het lijkt erop alsof ouders, huisonderwijzers en anderen tot hem hadden gesproken en hadden geprobeerd hem actief te krijgen, maar ook al wist hij dat ze het bij het juiste eind hadden, hij verstokte zijn hart en wilde niet toegeven. Hij zegt dat hij in zijn gemeenschap een aanzienlijke reputatie genoot en dat hij door hard werken rijkdommen had vergaard.

We zien hier dus een goede, hardwerkende mens die niet echt het evangelie begrijpt, maar die in de loop der jaren het gevoel heeft gekend dat hij actief moet worden. Hij heeft daaraan niet toegegeven ook al wist hij dat hij terug moest komen.

De Here kende Amulek's gevoelens natuurlijk. En dus zond Hij Alma als huisonderwijzer om deze man te activeren. Amulek was klaar; Alma moest worden aangezet om bij hem aan te kloppen - en we weten wat er toen gebeurde (zie Alma 8:14-22; 10:7-9).

In elke wijk is er een groot aantal Amuleks - goede, eerlijke mannen. Mannen die weten, maar die niet verstaan. Mannen die zich er niet lekker onder voelen dat ze weg zijn van de kerk. Mannen die een beter leven willen. Onder deze mannen zijn goede vaders. Sommige van die mannen bekleden openbare ambten. De meesten zijn gewone heiligen der laatste dagen zonder wetenschap of getuigenis. Allemaal hebben ze één ding gemeen - ze zijn in hun gezin niet de geestelijke leiders.

Als mannen met groot geloof bij deze broeders op bezoek gaan en vriendschap met ze sluiten, ze liefhebben en ze het evangelie onderrichten, zullen zij met hun gezin terugkomen.

Het voorkomen van inactiviteit

Er zijn twee manieren waarop het probleem van inactiviteit op te lossen is: voorkomen en heractiveren. Deze twee manieren moeten gelijktijdig ter hand worden genomen. Het aantal inactieve volwassenen wordt voortdurend aangevuld met inactieve jongeren. Ons onderzoek wijst uit dat inactiviteit al vroeg

begint, dat kinderen van inactieve ouders ertoe neigen om zelf op jonge leeftijd ook inactief te worden.

Ouders, actieve en inactieve, zijn verantwoordelijk voor hun kinderen. Maar hoewel niemand zich het ouderrecht moet toeëigenen, de bisschop heeft de taak inactiviteit onder de jongeren tegen te gaan. Wat kunnen de leiders doen?

Onderzoek wijst uit dat noch het aantal activiteiten, noch de kosten daarvan van vitaal belang zijn. Waar het om gaat is de hechtheid van de relatie tussen de jongeren en hun leiders. Jongerenleiders moeten de inactieven tot vriend worden. Wees hun kameraad. Neem ze mee uit en voorzie in hun bijzondere behoeften.

En maak uw activiteiten sterk door dienstbetoon en geestelijke doelstellingen zodat elke activiteit betekenisvol en waardevol is.

Een ringpresidium in Missouri voelde zich geroepen om jongemannen te interviewen tussen hun negentiende en zesentwintigste jaar. Van de vijftien geïnterviewden zijn er twaalf die zich nu aan het voorbereiden zijn op een zending. Er zijn wellicht nog veel meer jongemannen in de kerk die op deze wijze zouden reageren als hun de kans zou worden gegeven.

Maak van het onderricht iets persoonlijks

Opzoeken en redden vereist het toepasbaar maken van de boodschap op het individu. Laten we het geval van broeder Jones eens bekijken. Als zijn huisonderwijzers kwamen weerlegde hij dikwijls elk denkbeeld dat naar voren werd gebracht. Toen een nieuwe huisonderwijzer en zijn collega op bezoek kwamen bij

broeder Jones, zijn vrouw en jonge zoon, was dat gezin niet erg te benaderen. Bij elk bezoek bleken de huisonderwijzers alleen maar over het weer te praten. Dat viel in goede aarde want broeder Jones was een weerkundige! Hij was erg intelligent en had een air van intimidatie jegens de huisonderwijzers. Maar zij kwamen regelmatig maandelijks op bezoek gedurende een aantal achtereenvolgende maanden.

Toen werd de huisonderwijzer in een persoonlijk interview met de quorum-president gezegd dat hij broeder Jones moest vragen met roken te stoppen. De huisonderwijzer zei: „Maar dat kan ik niet. Zover zijn we nog niet!”

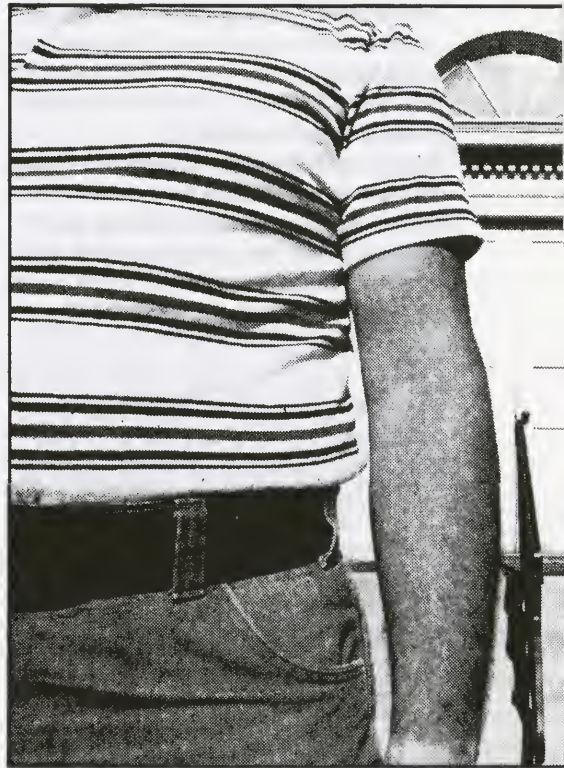
Maar de quorum-president hield voet bij stuk: „Als je de volgende keer weer komt voor een interview wil ik dat je me vertelt wat hij heeft gezegd toen je hem hebt gevraagd met roken op te houden.” Ik wil hier graag opmerken dat de beste manier van persoonlijk onderricht plaatsvindt als de quorum-president en de huisonderwijzer samen bespreken wat er voor dat gezin kan worden gedaan. Dan, na erover te hebben gebeden wat de Heer zou hebben gedaan, moet de huisonderwijzer worden *opgedragen* het uit te voeren.

Bij het volgende bezoek ging de huisonderwijzer vol goede moed naar het huis van de familie Jones omdat hij niet alleen maar ging, *maar werd gestuurd*. Altijd gaan we met meer moed als we zijn gestuurd. Dat is één van de waarachtige doelen van de priesterschapsbespreking, namelijk om de huisonderwijzers op te dragen bepaalde dingen te doen zodat ze kunnen gaan als iemand die gezonden is. Immers, Jakob houdt ons onomwonden voor: „Mijn boodschap

van te voren van de Here verkregen hebbende” (Jak. 1:77).

Het eerste deel van het bezoek aan de familie Jones verliep zoals de voorgaande en de huisonderwijzer werd tamelijk zenuwachtig. Hij wist wat hij moest doen maar het leek wel of hem de moed ertoe ontbrak. Toen het bezoek voor ongeveer tweederde voorbij was, haalde de huisonderwijzer tenslotte eens diep adem, bad de Heer om sterkte en begon toen te spreken.

„Broeder Jones, onze boodschap vanaavond is erg eenvoudig.” Broeder Jones keek de huisonderwijzer recht aan toen die zei: „Onze boodschap is dat we graag

willen dat u met roken ophoudt." Het was even stil. Toen sprak de huisonderwijzer verder: „En waarom wij u vragen met roken op te houden is omdat we van u houden.”

De oprechtheid in de stem van die huisonderwijzer, samen met de Geest, deed broeder Jones weten dat het inderdaad liefde was dat de man dat indringend verzoek deed maken.

Broeder Jones kon nauwelijks spreken toen hij zei: „Weet u wel hoe moeilijk het is op te houden met roken?”

De huisonderwijzer zei: „Niet echt, maar ik weet dat u het doen kunt en doen moet. We hebben u nodig in deze kerk en de eerste stap naar activiteit is met roken ophouden.”

Zuster Jones droeg haar steentje bij: „Liefste, je kunt het echt wel, ik weet dat je het kunt.”

Broeder Jones zei: „Ik zou maar wat graag ermee ophouden.”

Ze spraken nog wat verder en toen sprak de huisonderwijzer na enige tijd: „We zouden u graag weer in de kerk zien.”

Broeder Jones zei: „Dat gaat toch niet. Ik ben niet eens actief.”

Vlug sprak de huisonderwijzer: „Jawel, u bent wél actief. Ik heb u zien wandelen met uw zoontje aan de hand terwijl u hem vertelde van de vogels en de struiken. Actiever kunt u niet zijn in de kerk - het gaat erom dat u uw eigen kinderen onderricht.”

Zonder opstandigheid in zijn stem zei broeder Jones: „Ik zie georganiseerde religie niet zo erg zitten.”

De huisonderwijzer antwoordde: „Maar u kunt thuis toch gezinsavond houden. Dat kunt u doen op dezelfde manier als wij en dat maakt u niet georganiseerd, dat is geen georganiseerde religie. U

kunt bidden en het gezinsavondboek gebruiken.”

Nadien baden de huisonderwijzers samen met het gezin en gingen ze weg. Later zei broeder Jones tegen de dochter van de huisonderwijzer: „Je vader is één van de fijnste mannen die ik ooit heb ontmoet.”

Die inactieve man maakt nu deel uit van een bisschop. Maar het onderricht heeft van toepassing moeten zijn op zijn persoonlijke behoeften. Dat kwam tot hem van de Heer, via de huisonderwijzer.

We hebben ervaren dat het verstandig is om getweeën te gaan. Af en toe kan het echter goed zijn om onder vier ogen met de man te spreken; misschien is het door tijdsgebrek of vanwege dringende omstandigheden noodzakelijk om persoonlijk contact te hebben, en er zijn dingen die niet worden besproken waar de man's vrouw en kinderen bij zijn.

Inactieve leden zijn net zo verschillend als de patiënten van een arts. Er zijn er van wie de temperatuur wordt opgenomen en die aspirine voorgeschreven krijgen. Anderen lijden aan een ernstige ziekte en behoeven voortdurende aandacht.

Sommigen moet u direct benaderen

Ons zendingswerk is directe benadering. Zo niet, dan zouden erg veel mensen de boodschap van bekering niet aanvaarden. Een groot aantal inactieve leden moet op eendere wijze worden benaderd.

Mogelijk tien procent van de inactieve mannen zal terstond gehoor geven aan de oproep tot bekering en ouderling worden of in de tempel trouwen. We moeten ze ertoe uitnodigen.

Er is een ring die besloot om die directe manier van benaderen toe te passen. De huisonderwijzers gingen op bezoek bij veertien gezinnen en stelden de vader deze directe vraag: „Zoudt u graag ouderling willen worden?” En van die veertien vaders zeiden er veertien: „Ja!” „Goed,” zeiden de huisonderwijzers, „dan kunnen wij iets voor u doen.”

„Broeder Jones, onze boodschap . . . is erg eenvoudig . . . We . . . willen dat u met roken ophoudt . . . En waarom wij u vragen met roken op te houden is omdat we van u houden.”

De ring Millcreek in Salt Lake City had 500 toekomstige ouderlingen. Eén van onze broeders zei tot de leiders: „U kunt tien procent activeren door ze alleen maar te vragen.” Tot dan toe waren er dat jaar slechts veertien ouderlingen geordend. In de volgende weken werkten ze aan de voorbereiding van vierenzeventig mannen voor hun ordening tijdens de komende ringconferentie. Hun rapport wijst uit dat al die vierenzeventig goed actief zijn gebleven in de kerk. De reden van dit succes? De leden van de ring zagen die uitdaging als geïnspireerd, en de inactieve mannen op hun beurt wilden graag vooruitgang maken.

En dat geldt voor de meeste ringen. De directe benadering kan welslagend zijn.

Werken aan een persoonlijke relatie (de indirecte benadering)

Werken aan een persoonlijke relatie vereist communicatie. Hier volgt de manier: Om een vriend te kunnen worden moet u op hetzelfde niveau staan als het inactieve gezin. De volgende onderwerpen zijn op hun plaats voor de eerste paar bezoeken:

„Is de kleur van de bladeren niet schitterend in deze tijd van het jaar?”

„Wie wordt er volgens u landskampioen?”

„Wat een prachtige zomer hadden we dit jaar!”

„Wat verwacht u van de komende winter?”

„Waar bent u opgegroeid?” „Wat voor werk doet u?”

Bel tussen de formele huisonderwijsbezoeken enkele malen informeel op. Af en toe kunt u zonder uw collega de vader gaan opzoeken. U kunt hem advies geven hoe hij een bepaald soort onkruid uit zijn gazon kan krijgen, of hoe hij zich erbij kan neerleggen dat het er nu eenmaal is en er geen slapeloze nachten meer van hebben! Help hem bij het spitten van de tuin. Presenteer het gezin met een eigengebakken brood. Geef ze wat van het fruit of de groenten uit uw eigen tuin, of wat anders toepasselijk is. Doe eenvoudig alles om geleidelijk aan zijn liefde te winnen. U kunt zelfs goede maatjes worden met zijn hond.

Stuur alle kinderen een verjaardagskaartje. Als hun kinderen iets bijzonders doen, schrijf ze dan een briefje of bel even op. U kunt er zeker van zijn dat als u de liefde en bewondering afdwingt van 's man's kinderen dat u dan ook zijn liefde en bewondering hebt gewonnen. En iedereen weet toch zeker dat men om

het hart van de dochter te winnen ook het hart van de moeder moet winnen. Vriendschap ontwikkelt zich geleidelijk aan door persoonlijke aandacht en dikwijls op bezoek gaan. Vraag het gezin te eten, ga met ze naar het park voor een balspel of een picknic. Als u een inactief gezin toegewezen krijgt moet u de tijd maken om langs te gaan en vriendschap te sluiten. Op deze manier werkt u aan persoonlijke relaties.

Om een vriend te kunnen worden moet u op hetzelfde niveau staan als het inactieve gezin.

Is het een jong stel, zorg dan voor een grootmoeder die ideeën heeft over koken, naaien en het huishouden doen, of aangaande kinderverzorging. Laat uw vrouw haar mee uit winkelen nemen. Laat uw kinderen op haar kinderen passen tijdens het boodschappen doen. Laat haar haar kinderen bij u thuis brengen als zij ergens naar toe moet. Als de man van sport houdt nodig hem dan uit voor een partijtje met het ouderlingenquorum. En u kunt hem en zijn zoon natuurlijk ook mee uit vissen nemen. Nodig hem met zijn vrouw uit om naar de gezellige bijeenkomsten van het quorum te komen. Ze zullen u leren kennen en leren vertrouwen. Ze voelen aan dat u in hen bent geïnteresseerd en werkelijk om hen geeft. Dan, als het ijzer heet is om te smeden en

het moment aanbreekt waarvoor u hebt gebeden, kunt u van hart tot hart over de dingen Gods spreken. Op die manier kunt u zeggen: „Broeder Jones, ik wil u graag helpen om in uw gezin de geestelijke leider te worden.” Dan is het eenvoudig om tegen hem te zeggen dat hij moet beginnen met gezinsgebed te houden, gezinsavond te houden, het evangelie te bestuderen, uit de Schrift voor te lezen aan zijn kinderen, zich te gaan houden aan het Woord van Wijsheid enzovoort.

Gebruik maken van alle kerkelijke organisaties

Tot nu toe hebben we het alleen gehad over de huisonderwijzers die bezig zijn met de inactieven. Maar de huisonderwijzers kunnen grote steun hebben aan de organisatie in de wijk. Door de coördinerende wijkraad kan de bekerende, activerende kracht van heel de wijk gericht worden op bijzondere gezinnen. Betrek zowel de priesterschap als de hulporganisaties; gebruik alle organisaties om uit te putten en selecteer een bepaald gezin per maand dat werkt aan activering.

Leerkrachten in jeugdwerk en zondagschool kunnen hun werk coördineren. Selecteer de naam van de kinderen van niet actieve leden. Bezoek de ouders en nodig de kinderen tot die organisatie uit. Jeugdwerk kinderen moeten werken met kinderen van hun eigen leeftijd. Draggers van het Aäronische priesterschap moeten hun inactieve quorumleden begeleiden. De meisjes (bijenkorfmeisjes, OOV-meisjes en lauwermeisjes) moeten de meisjes van hun eigen leeftijd in het gezin begeleiden. De ZHV-zusters moeten de moeder en oudere meisjes uitnodigen en

bijstaan om hun klassen en bijeenkomsten bij te wonen. De broeders van de priesterschap moeten de vader bezoeken en hem bijstaan actief te worden (zoals aangegeven). De huisonderwijzers moeten hun werk voortzetten.

In het uitvoerend priesterschapscomité moeten specifieke plannen worden opgesteld opdat het totale gebeuren kan worden gecoördineerd en gebundeld. De waarde van deze benadering is dat jong en oud worden betrokken in een uiting van liefde en dienstbaarheid.

Iedereen moet samenwerken, leerkrachten en gezinnen, zonder ophef te maken, maar doelmatig werken aan de leden van dat ene gezin, gelijktijdig, zodat het hele gezin tezelfdertijd geactiveerd kan worden.

Dit kan in alle rust en oprechtheid worden gedaan - niet als een campagne maar eerder als een natuurlijk groeiproces, door middel van het uiten van waarachtig christelijk dienstbetoon door iedere betrokkene.

Evangelieseminars houden

Er zijn twee fundamentele dingen die bijna elk niet actief lid niet heeft: kennis en getuigenis. Evangelieseminars, ongeacht de namen die daaraan zijn gegeven, moeten worden gehouden om de evangeliebeginselen te onderrichten.

Deze broeders en zusters moeten leren over: (1) de reddende verordeningen van het evangelie, (2) de stappen die moeten leiden tot het waardig dragen van het priesterschap, (3) de stappen die leiden tot bekering en hoe een tempelaanbeveling te verkrijgen, en (4) de vreugden van actief en dienstbaar zijn.

Doorgaans werpen seminars meer

vruchten af als ze bij iemand thuis worden gehouden, met zo'n vijf echt)paren samen. Soms kan het geen kwaad zijn in het kerkgebouw te houden.

Kom in deze seminars tegemoet aan wat de inactieve broeders en zusters nodig hebben. De president van één van de ringen in Ritchfield schrijft: „Wij zijn in de zomer van 1977 met seminars begonnen. Sedertdien zijn er vijf geweest. Het resultaat: We hebben 274 begeleidings-echtparen geroepen. 353 toekomstige ouderlingen en echtgenotes hebben zich laten inschrijven. 40 echtparen zijn naar de tempel geweest. 147 toekomstige ouderlingen hebben de seminars doorlopen en zijn nu actief. Een groot aantal geactiveerden bekleedt nu leidersposities.”

Bidden

Gebed is onmisbaar om tot activering van broeders en zusters te komen. „Meer wordt tot stand gebracht door bidden dan deze wereld voor mogelijk houdt.” (Alfred Tennyson, *The Idyllis of the King*.)

Bid voor uzelf - om hunnentwil: u heeft meer geloofsvertrouwen en moed. En bid voor hen.

Vergeet niet dat de engel zei dat hij tot Alma was gekomen vanwege het bidden door het volk en door zijn vader (zie Mosiah 27:14).

Eén van de wijken in Missouri rapporteert het volgende: „De bisschop en het presidium van het ouderlingenquorum hebben gevestigd en gebeden teneinde de naam te weten te komen van de mannen die ze moesten activeren en uitnodigen voor de vergadering van de volgende zondag. Die week heeft iedereen een broeder uitgenodigd voor de volgende

zondag. Vier uit de zes broeders kwamen naar een speciale bijeenkomst. Tijdens die vergadering vroeg de bisschop om commentaar. Eén van de broeders zei dat hij de vorige zondag (ten tijde dat de namen werden overwogen) een groot verlangen had gevoeld om zijn leven in orde te maken en dat hij zich had voorgenomen deze zondag naar de kerk te gaan. Een andere broeder zei dat ook hij die zondag een dergelijk gevoel had gekregen om orde op zaken te stellen. Hij was veertig jaar lang niet naar de kerk geweest, maar hij had zich voorgenomen te gaan. Een derde broeder sprak na afloop met de bisschop en beloofde volledige activiteit.”

In die ring heeft men dertig inactieve gezinnen geselecteerd. Tot nu toe heeft men zestien onmiddellijke positieve resultaten geboekt.

Roepen tot een taak

Iedereen wil iets betekenen en doen. Allemaal willen we erkend, aanvaard worden en ergens bijhoren. Net als wij allemaal, moeten ook deze broeders en zusters geroepen worden tot dienen in de kerk. Stel dat om werkelijke of imaginairere redenen u zou zijn genegeerd of gekwetst. Stel dat u ontheven zou worden van uw taken en geen enkele gezagsdrager, niemand, zou u ooit opzoeken en praten over dienstbaarheid in de kerk. Stel dat u „afgedaan” zou worden voor een half jaar, een jaar, of nog langer. Zou uw opstelling jegens de kerk erg gunstig zijn? Zou u niet tenminste erg verdrietig zijn, daarna sarcastisch worden, dan kritisch en tenslotte verbitterd en inactief? In het algemeen gesproken zijn

inactieve leden gedurende lange tijd genegeerd.

Als ze blijf geven van belangstelling en vooruitgang maken, moeten ze geroepen worden tot functies waarin ze naar vermogen dienstbaar kunnen zijn. Het staat vast dat de meeste broeders kunnen worden geroepen als collega-huisonderwijzer van hun begeleider. Dan volgen andere toepasselijke roepingen vanzelf.

Inactieve mensen hebben er behoefte aan gewild te zijn. Ze willen graag iets waardevols doen. Geef hun die kans.

Werk eendrachtig in voortduring

Allemaal hebben wij de plicht ons steentje bij te dragen tot het in liefde en oprechtheid terugbrengen van onze inactieve vrienden en gezinnen tot volledige activiteit - gedreven door het juiste motief, namelijk deze mensen bij te staan dichter tot de Heer te naderen en ze te helpen de vreugde te genieten van de volheid van de zegeningen van de Heer, die in dit leven en in de eeuwigheid beschikbaar zijn. Volgen we zo'n koers ijverig, dan zullen we slagen.

In ons activeringswerk moeten we eendrachtig zijn. Die eendrachtigheid is van grote invloed op het welslagen van alles wat er in deze kerk gebeurt. We moeten er onversaagd aan werken.

In dit verband zijn sommigen van ons inactief geweest. Mogen de eerste vruchten van bekering de onze zijn. □

HET GEBEURDE IN PAROWAN

Door Olive W. Burt

Op een koude zonnige ochtend in de maand februari van het jaar 1854 deed een jonge kunstenaar uit Baltimore zijn wollen jas aan, zette een pet op en ging op pad. Hij ging op weg om eens rond te kijken in dat kleine mormoonse dorpje in het zuiden van de staat Utah. De dag daarvoor had hij zich 's middags te ziek en zwak gevoeld om er aandacht aan te besteden. Hij was toen namelijk met een groep meer dood dan levende metgezellen uit de bergen gekomen, niet wetende of ze de volgende dag wel zouden halen, en zonder enige hoop op een wonder. Maar wat die mannen toen zagen in de vallei beneden hen was als een wonder. Een dorp! De huizen waren wel klein en bedekt met een laag sneeuw, maar uit de stenen schoorstenen kwam rook - en dat beloofde voedsel en onderdak.

Die kunstenaar was Solomon Nunes Carvalho. Hij had de winterse tocht

door het Rotsgebergte gemaakt samen met kapitein John C. Fremont (Amerikaans generaal en ontdekkingsreiziger), die wilde aantonen dat het mogelijk was langs dat traject een spoorweg aan te leggen die het hele jaar door zou kunnen worden gebruikt. Ondanks zijn Portugese naam was Carvalho geboren in de staat Zuid-Carolina. Naderhand verhuisde hij naar de stad Baltimore in de staat Maryland waar hij een daguerreotypestudio had geopend. (Daguerreotype is fotografie op metalen platen.) Op reis naar New York had hij John Fremont ontmoet die bezig was met de aankoop van zijn uitrusting voor zijn vijfde tocht naar het nog vrijwel onbekende Westen. Carvalho die niets van het buitenleven afwist, die nog nooit een kampvuur had gestookt of een paard gezadeld, was opgetogen over de verhalen die Fremont over het Westen vertelde. Hij kreeg het ver-

langen dat zelf ook mee te maken. Toen hij vernam dat Fremont naar een fotograaf en kunstenaar zocht om mee te gaan en foto's en tekeningen te maken van het landschap, de Indianen en de wilde dieren, solliciteerde Carvalho en werd hij aangenomen. Later zei hij dat hij geen enkele andere man kende in wie hij zo bereidwillig zijn leven had toevertrouwd.

Carvalho keerde terug naar zijn studio in Baltimore om uit te vinden hoe hij buitenopnamen kon maken, maar er was niemand die hem dat kon vertellen. Hij was de eerste fotograaf die met een exploratiegroep zou meegaan om buitenopnamen te maken, en hij moest leren hoe zijn spullen in te pakken zodat die zonder probleem op een klimment paard zouden blijven zitten, maar toch ook zo gemakkelijk bereikbaar waren dat hij er in geval van nood direct bij zou kunnen. Hij moest verpakking maken voor de zware glasplaten die werden gebruikt voordat de fotografische film werd uitgevonden. Zijn vrienden wezen hem erop dat het wel kon gebeuren dat hij foto's moest nemen terwijl hij tot aan zijn middel in de sneeuw stond, of tijdens een sneeuwstorm. Zij geloofden niet dat het zou kunnen. Maar Carvalho maakte studies en hij maakte plannen en toen de groep klaar was voor vertrek, was hij goed voorbereid.

De groep bestond uit tweeëntwintig mannen: Fremont, de leider; de fotograaf; een topograaf (die landkaarten leest en maakt); zeven assis-

tenten; tien Delaware-Indianen; en twee Mexicanen die voor de paarden moesten zorgen en het kampwerk doen. Ze hadden geen officiële gids en dus zou Fremont de weg uitstippelen. Hij was in die tijd al een beroemd explorateur van het Westen.

Op hun lange weg naar het Rotsgebergte had de expeditie weinig moeilijkheden. Maar toen ze bij de bergen aankwamen was het december en had een vroege winter het land al in zijn greep. De bergen nu overtrekken was moeilijk en gevaarlijk. Door de kou en sneeuw werd hun voortgang vertraagd. Indianen stalen voorraden. Ze kregen tekort aan proviand en men slachtte paarden tot voedsel. Meer dan twee maanden lang vochten ze hun weg door de bergen. Toen, eindelijk, op die middag in februari, ziek, hondsmoe en zo verzwakt dat één van de mannen dood neerviel toen ze uit de canyon kwamen, stuitten ze op het dorpje Parowan.

De 400 mormonen in de gemeenschap openden hun hart en stelden hun huis open voor de uitgeputte onderzoekers. Vriendelijke gezinnen ontfermden zich over één of meer mannen, gaven ze te eten, zorgden dat ze warm werden en gaven ze een zacht schoon bed om in te slapen. Net als de anderen had ook Carvalho de ontberingen van de tocht moeten verduren. Hij had meer te lijden gehad dan alle anderen, met uitzondering van Fremont, want hij was dikwijls nachts in kou en natigheid opgebleven om de leider te

helpen met zijn bestudering van de sterren en de landkaarten. Maar een goede maaltijd en een gezonde slaap hadden hem versterkt en deze ochtend wandelde hij door het dorpje, keek hij naar de keurige huisjes, de tuinen eromheen, de stallen, het kerkgebouw en de school. Hij was erg onder de indruk van wat die mensen in die kleine vallei zo ver van de bewoonde wereld hadden totstandgebracht. Wat er toen gebeurde op zijn rondwandeling door het dorp, kan het beste in zijn eigen woorden worden verteld:

Op mijn rondwandeling zag ik een man op en neer lopen voor een lemen huisje, kennelijk erg verdrietig. Ik ging naar hem toe en vroeg wat eraan scheelde. Hij vertelde me dat zijn enige dochter, ze was zes jaar, die nacht plotseling was overleden. Hij wees naar de deur en ik trad het kleine huisje binnen.

Daar lag op een matras, kraakzindelijk, een van de engelachtigste kinderen die ik ooit heb gezien. Haar gezicht vertoonde een glimlach en het leek meer dat ze in een gezonde slaap lag verzonken dan op de eeuwige sluimering van de dood.

Prachtige krullen zorgden voor een krans van sneeuwachtige witheid . . . Ik ging heel zachtjes naar binnen zonder de kommervolle moeder te verstoren die op bed gelegen met het hoofd verborgen in een kussen hartverscheurend lag te snikken.

Zonder er verder bij na te denken begon ik een potloodtekening te maken van het dode meisje daar voor mij, en na verloop van een halfuur had ik

een treffende gelijkenis weten te scheppen.

Een geluid in de kamer deed de moeder opzien. Ze zag mij en ik verontschuldigde me voor mijn onaangekondigde binnenkomst. Ik vertelde haar dat ik deel uitmaakte van het gezelschap van de goeverneur. Onderwijl scheurde ik de tekening uit mijn schetsboek en gaf die aan haar. Ik kan onmogelijk beschrijven hoe blij ze ermee was. Ze zei dat ik een engel was van de hemel gezonden om haar te vertroosten.

Ze had geen afbeelding van het kind. Ik zei haar dat ze maar haar vertrouwen moest plaatsen in Hem „die geeft en wegneemt,” en verliet haar terwijl ze overgeleverd was aan vreugde en verdriet. De getergde vader heeft me niet zien weggaan. Ik dacht na over de vreemde samenloop van omstandigheden die deze vrouw een sprankje vrede had gegeven in haar lijdende hart.

Toen ik de volgende dag wilde vertrekken, zag ik in de huifkar een mand met eieren, boter en enkele broden. Er was ook een briefje aan mij gericht, met de woorden: „Met een dankbaar hart.”

Het door de kunstenaar getekende meisje was Mary Ann Harrison. Haar familie koesterde die potloodtekening en keek er dikwijls naar en vertelde dan dat ongewone verhaal. Toen Parowan in 1950 zijn honderdjarig bestaan vierde, werd de tekening aangeboden aan het plaatselijk museum, waar ze sedertdien een geliefde herinnering is aan die koude dag in februari, zo lang geleden. □

TWEELINGEN

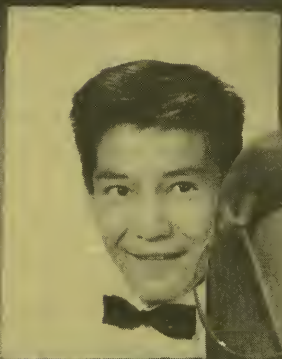
Geïllustreerd door Lynn Titleman

Uit een persoonlijk interview dat Joleen Meredith had met de
vrouw en kinderen van een algemeen autoriteit.

(Aan het eind van het artikel is zijn naam vermeld.)

VAN
VRIEND
TOT
VRIEND

„Mijn echtgenoot is afkomstig van een straat arm gezin. Zijn moeder maakte vloerkleedjes die ze in een erg dun bevolkt gebied in de plaatselijke winkel verkocht, en zijn vader hoedde schapen, hakte brandhout en zorgde voor de watervoorraad voor het gezin,” vertelt de lieve vrouw van deze algemene autoriteit terwijl ze een klein kindje op haar schoot wiegt.

Ze waren met z'n tien en ze woonden op zo'n 25 kilometer van het dichtsbijzijnde stadje in een erg afgelegen streek. Er waren geen auto's en er was geen stromend water. Het drinkwater was dikwijls van zo'n slechte kwaliteit dat de mensen daar vruchtesap of andere limonade moesten drinken.

Toen mijn man vier jaar was, werd hij erg ziek en raakte hij in een coma. Iedereen dacht dat hij overleden was. Men had zijn lichaam al in een doods-kist gelegd. Na enige tijd hoorde men geklop vanuit die kist. Het kind leefde nog! Snel werd de kist geopend en de jongen ging overeind zitten. „Mag ik een glaasje limonade.” Vanaf toen werd hij „Jantje Limonade” genoemd. Zijn ouders hebben dikwijls gezegd dat hij na dit voorval een ander kind was. Hij droeg meer verantwoording en wilde graag de andere gezinsleden behulpzaam zijn. Hij was bezorgd om anderen en het scheen dat hij was gezegend met een bijzondere geest.

De maaltijden van dat gezin bestonden voornamelijk uit gefrituurd brood gemaakt van koekdeeg, gestoofd schapevlees en dikwijls limonade. Nu eet hij graag alles wat heet en spijzig is en waar hij peper op kan strooien.

Hij hoedde de schapen totdat hij negen was; toen ging hij naar kostschool. Omdat de mensen daar zijn echte naam niet konden uitspreken, gaven ze hem een Engelse. Het probleem was echter dat nog drie andere kinderen diezelfde naam kregen. En dus was er een nummer één, twee, drie en vier, allemaal met dezelfde naam.

Een HLD-echtpaar dat de winkel dreef heeft mijn man gedoopt toen hij tien was en sedertdien is hij steeds naar de kerk geweest. Hij werd geselecteerd voor het kerkelijk onderwijsprogramma en werd naar Utah gestuurd waar hij in een pleeggezin zou worden opgenomen en naar school gaan. Een uur voordat de bus zou vertrekken zette een vriend van de familie, broeder Bloomfield, een pot op mijn man's hoofd en knipte snel zijn haar. Al wat hij had werd in een schoenendoos gedaan - schoenen had hij niet. De katoenen broek die hij droeg bestond uit meer gaten dan katoen. 's Avonds werd hij op de bus gezet, broeder Bloomfield gaf hem twee dollar, en hij kreeg te horen dat hij in de ochtend zou aankomen.”

Ik dacht erover na dat het wel erg moeilijk geweest moet zijn voor die jongen om weg te gaan van zijn familie en helemaal alleen met de

bus ergens naartoe te gaan waar heel andere gebruiken heersten en waar hij niemand kende. De enige band die hij met die mensen had was zijn lidmaatschap in de kerk van de heiligen der laatste dagen.

De vrouw van de algemene autoriteit vervolgde: „Op de eerste dag op zijn nieuwe school in Utah, dromden de kinderen om mijn man heen. Ze hadden nog nooit eerder een Indiaan gezien. „Waar zijn je oorslogskleuren?” vroegen ze. „En waar zijn je moccasins?”

„De nieuwe pleegouders maakten zich zorgen omdat hun Indiaanse pleegzoon zo verlegen en stil was. Het enige wat hij in de eerste drie maanden tegen hen zei was ja en nee. Met kerstmis kreeg hij nieuwe kleren - twee broeken, vier overhemden, twee paar sokken en nog enkele dingen. Zijn pleegmoeder vroeg hem naar boven te gaan en ze aan te trekken. Na verloop van tijd kwam hij naar beneden met alle overhemden, de twee broeken en de twee paar sokken overelkaar heen aan. Het was moeilijk wennen aan andere gebruiken en de nieuwe taal. Hoewel mijn man het nu erg druk heeft, houdt hij van voetbal en basketbal. Als hij een vrij moment heeft, wat niet dikwijls voorkomt, speelt hij graag op de harmonika. Vorig jaar heeft hij gespeeld op de kerstbijeenkomst van de algemene autoriteiten. Mijn man vindt dat de gezinsavond bij uitstek geschikt is om kinderen op te voeden tot leiderschap. Altijd laat hij één van de kinderen de leiding hebben. Eén van hen bepaalt

wie er bidt en en ander kiest de liederen. Doorgaans wordt degene die de les geeft uitgebreid geprezen. Dan wordt er gezegd welk slotlied we zullen zingen en wordt er bepaald wie het slotgebed spreekt.

Op zekere ochtend moest mijn man al om vijf uur weg naar een vergadering in het kerkkantoor. Later belde hij op toen de kinderen nog maar net wakker waren en we hielden gezinsgebed met hem aan de telefoon.

Zijn kleine kinderen zeiden dit: „Als papa thuiskomt zegt hij dat als ik mijn bord leeg eet, hij paardje met me zal spelen. En soms mag mijn vriendje ook op zijn rug zitten!”

„Papa helpt me geld sparen voor mijn zending.”

„Papa leert ons schoonmaken. Hij zegt altijd dat we het aanrecht moeten schoonmaken na het afwassen.”

„Papa is lief.”

„Als we samen met hem voetballen mogen we geen lelijke woorden zeggen.”

Gevraagd naar haar man's favoriete onderwerp, zegt ze: „Hij zegt altijd dat we allemaal God's kinderen zijn, ongeacht onze huidskleur, en dat er in de kerk geen plaats is voor vooroordeel of verdeeldheid. Als hij spreekt vertegenwoordigt hij heel de kerk, niet alleen maar de Lamanieten.” □

(Antwoord: Ouderling George P. Lee.)

DE

VIERDUIZENDACHTHONDERD KILOMETER - DAME

„Ik weet wat het is, een trip van 1.600 kilometer,” zegt Mavis Hutchison. „Dat gaat je niet in je koude kleren zitten.” Eigenlijk betreft het een tocht van 4.800 kilometer en niet van 1.600. Deze drieënvijftig jaar oude Zuidafrikaanse heeft in 1978 in letterlijke zin de Verenigde Staten doorkruist, hardlopend, van Los Angeles naar New York. En toen ze terugkeerde in Johannesburg vertrok Mavis voor een eeuwige reis, door haar doop in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Beide ondernemingen bleken heel wat voetangels en klemmen te hebben. Maar beide ook zijn oneindig lonend.

„Het is begonnen met het achterna zitten van mijn jongens,” grapt ze. En dat is ook zo. Haar twee zoons, ze heeft zes kinderen, waren begonnen met hardlopen en omdat ze vanwege haar zevenendertig jaar zich wat zorgen maakte over haar eigen lichaamsconditie begon ze mee te lopen. In 1963 was de wandelsport erg populair in Transvaal en Mavis werd één van de beste wandelaarsters in heel het land. Ze had er schik in. Ze hield van het competitieëlement, van haar toenemend uithoudingsvermogen en de discipline, alsmede van haar zelfontdekking.

Mavis had zichzelf nimmer als een sportvrouw gezien. Haar vader, George Vaughn, was hardloper en rugbyspeler in Kimberley, een stad in „het grootste door mensen gemaakte gat ter wereld,” waar hij werkzaam was bij een diamant-

mijn. Mavis was echter een nogal nerveus kind. Ze had last van sint-veitsdans (sterke onwillekeurige spierbewegingen, vooral van de ledematen en het gezicht) in haar vroege tienerjaren waardoor ze bij drie verschillende gelegenheden voor maanden bedlegerig was. Hardlopen kwam als iets totaal onverwachts in het leven van Mavis Hutchison; moeder van zes kinderen en thans grootmoeder van zeven.

Van de wandelsport ging ze over op cross-country en werkte er hard aan om de Republiek Zuid-Afrika het dames cross-country te laten erkennen als officiële tak van sport. De beloning voor haar inspanning was het toebedeeld krijgen van nog meer werk; ze werd aangewezen als manager van het eerste dames-team dat Zuid-Afrika in het buitenland vertegenwoordigde, en in 1969 door Groot-Brittannië trok.

Tegen die tijd was ze al serieus bezig met hardlopen en schreef ze in voor één van de zwaarste marathons ter wereld, namelijk de Comrades -marathon die van start gaat op zo'n 800 meter hoogte in Pietermaritzburg en 87 kilometer lang voert door een adembenemende landschappelijke pracht naar de kustplaats Durban. Dit is heuvelafwaarts. Maar om het andere jaar wordt de marathon heuvelopwaarts gehouden vanaf Durban naar Pietermaritzburg. Een evenement dat je letterlijk de adem beneemt. Hardlopen was een deel van haar leven geworden. Ze stelde zichzelf steeds hoge-

re eisen. Toen, in 1978, stond ze voor de twee grootste uitdagingen in haar leven. De ene was de Verenigde Staten hardlopend doorkruisen. De andere was het aanvaarden van de boodschap van de mormoonse zendelingen.

Ze kwam in contact met de zendelingen vlak voordat ze naar de Verenigde Staten zou afreizen en vroeg hun terug te komen omdat „zij druk bezig was met de allerlaatste voorbereidingen.”

Toen ze op 12 maart 1978 op de trappen stond van het stadhuis in Los Angeles, wist ze dat ze gesteld was voor „de grootste uitdaging van mijn leven,” geestelijk zowel als fysiek. „Ik wilde niets liever, maar ik was erg bang. Zou ik het wel kunnen? Had ik me wel goed genoeg voorbereid? Ik wilde dat ik maar zo verstandig was geweest om thuis te blijven.”

De klok sloeg negen en daar ging ze. Gevolgd door twee busjes, liep Mavis veertien uur per dag, te beginnen om vier uur in de ochtend en ze hield alleen tweemaal stil om te eten. Ze liep door drie staten, door vier tijdzones. Ze zette zes miljoen passen, één voor één. Ze roteerde vijfentwintig paar schoenen, die veertig reparaties nodig hadden.

Ze kreeg te maken met alle mogelijke weersomstandigheden. Vier weken zwoegde ze voort in een immense hitte, de volgende vier weken brachten stormwinden - die haar een paar keer letterlijk omver bliezen - en bittere kou; ze vocht verder onder het gewicht van twee trainingspakken, een plat hoofddeksel van zachte stof zonder vizier, handschoenen en een lichtgewicht jack waar de wind niet doorheen kon. Daarna regende het een week lang zonder ophouden. Eén regenjas hield haar droog voor precies een uur; ze droeg er twee. Die twee regenjassen hielden haar droog voor bijelkaar vier uur.

Maar het weer was niet haar enige probleem. „Het verkeer was angstaanja-

gend,” verzuchtte ze. Zo was er een gevaarlijke etappe waar elke zeven seconden een auto langs haar heen zoefde. Slechts één dag liep ze niet - op de drieëndertigste - vanwege een voetblessure. De volgende dag was ze, op haar tanden bijtend en haar rechtervoet letterlijk voortslepend, weer terug op de weg.

„Dikwijls heb ik gebeden om kracht om de pijn te kunnen verdragen,” herinnert ze zich. „Ik vroeg niet of God de pijn wilde wegnemen, maar of Hij me alleen maar wilde helpen.” Tijdens haar onderneming heeft ze dikwijls gebeden: „Alstublieft God, geef me het uithoudingsvermogen om de wind de baas te kunnen, de kracht om door te gaan, de wil om het af te maken.” Ik heb er niet aan getwijfeld dat ik erin zou slagen de finish te bereiken, maar er zijn momenten geweest waarop ik niet wist hoe ik de volgende dag of zelfs het volgende uur zou moeten doorkomen. En dan bad ik in de woorden van dat prachtige gezang door John Henry Newman: „Richt Gij mijn voet; 'k vraag niet, wat biedt dat oord in't ver verschiet, leid stap voor stap mij voort.” (Leid vriendelijk Licht, HL 99.)

Eindelijk werd het beter weer, en „de laatste twee weken waren zo mooi als je je maar kunt indenken.” Ze liep New York op 20 mei binnen en bereikte het stadhuis vóór 12 uur 's middags. En daarmee was ze de enige vrouw die erin was geslaagd de Verenigde Staten hardlopend van kust tot kust te doorkruisen. Goedsmoeds van haar onderneming die negenenzestig dagen, twee uur en veertig minuten had geduurd, was ze verbaasd dat het nu allemaal voorbij was. „Het kwam te plotseling” zei ze.

Was het de inspanning waard? „Ja zeker!” Het was beter dan wat ik me ervan had voorgesteld. Ik heb geleerd dat niets onmogelijk is als je bereid bent hard genoeg te werken. Leeftijd is onbelang-

rijk. Er zijn geen obstakels en geen handicaps. En je moet het allemaal zelf doen. Er is niemand die voor jou kan hardlopen. Ook heb ik geleerd dat falen belangrijk is. Daardoor leren we discipline, geduld, volhouden, en het vermogen om teleurstellingen te aanvaarden.”

Op hardhandige, maar nog niet begrepen wijze, had die alleseidende onderneming haar voorbereid op het evangelie. „Mijn verstand en mijn hart stelden zich open voor het verborgene van een onzichtbaar bestaan. Ik was klaar om mezelf te ontdekken.” Boven de vrees te falen en de pijn van het harde werk stond dat onwankelbaar weten wie ze was, iemand die openstond voor de waarheid en zich afkeerde van „komedie.” En het „zuiverend alleen-zijn” van lange afstanden hardlopen had haar het vermogen gegeven om instinctief open te staan voor vreugde.

De kans om nog meer van zichzelf te ontdekken werd haar een maand na haar terugkeer in Johannesburg gegeven. Twee zendelingen - andere klopten bij haar aan. Enthousiast had ze deel in de zes gesprekken. Ze „wist zeker dat ze zouden blijven komen omdat ik hun bezoeken zozeer op rijns stelde.” Maar toen haar werd gevraagd of ze de volgende zaterdag gedoopt wilde worden, „was ik met stomheid geslagen. Ik zorgde ervoor dat mijn programma vol was voor die zaterdag, en voor de volgende, en de daaropvolgende.”

Maar ze kende zichzelf te goed om deze tweede grote uitdaging niet aan te nemen. „Ik wist dat ik naar uitvluchten zocht. Ook wist ik dat als ik zou besluiten niet tot de kerk toe te treden, ik mezelf dan weer zou kwijtraken, want ik zag een licht in mijn leven dat er voordien niet was geweest.”

De helderheid van de beslissing die ze moest nemen, maakte het er niet gemakkelijker op. Ze zou alléén gedoopt moeten worden, de enige in haar gezin die tot

de kerk zou toetreden. Ze zou, ten derde male, haar manier van leven moeten veranderen. Dat zou pijn veroorzaken. Maar ze bad en „voelde de Geest van mijn hemelse Vader me zeggen dat ik het juiste moest doen.” Ook fluisterde de Geest „dat alleen ik het besluit zou kunnen nemen.”

Ze nam haar beslissing. Op 30 september 1978, om half vijf 's middags zat ze in de kapel van Ramah te wachten tot het haar beurt zou zijn gedoopt te worden. In emotionele opzicht beleefde ze hetzelfde als toen in Los Angeles. „Samen met mij werd een groot aantal mensen gedoopt. Ze zagen er allemaal zo kalm, zo zeker en ze stralend gelukkig uit. Ik was erg nerveus en onzeker en, op dat ogenblik, verre van gelukkig. Had ik me wel goed voorbereid? Was het wel goed wat ik deed? Het zou heel wat met zich mee brengen- zou ik me er wel aan kunnen houden?”

En, was het de moeite waard lid te worden van de kerk? Opnieuw, ja! „Ik weet dat ik voor het juiste heb gekozen. Ik weet dat het heel wat zal voorkomen dat ik om kracht zal bidden om de volgende stap te kunnen doen, maar nadat ik was gedoopt wist ik dat ik de finish zou kunnen bereiken. Dit is de allerbelangrijkste onderneming van mijn leven.”

Sedert haar doop heeft zuster Hutchison dienst gedaan als secretaresse van de zondagsschool, lerares intermenselijke verhoudingen en huisbezoekster in de ZHV, en, hoe kan het anders, als sportadviseuse in het activiteitencomité. □

IK HEB EEN VRAAG

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als leidraad, niet als officiële verklaring aangaande kerkelijke leer.

William E. Berrett,
ringpatriarch en emeritus hoogleraar in de
kerkgeschiedenis en -leer aan de Brigham
Young University.

**Kan er sprake zijn van
waarachtige genezing als die
niet wordt bediend door de
priesterschap?**

Nadenkend over deze vraag moeten we niet vergeten dat de apostelen van de Heer ooit tot hem zeiden:
„Meester, wij hebben in uw naam boze geesten zien uitdrijven en wij wilden het hem beletten omdat hij niet met ons U volgt.

Jezus zeide tot hem: Belet het niet, want wie niet tegen u is, is vóór u.”
(Lucas 9:49-50.)

Het spreekt dat het goed is om te worden genezen. En naast de bediening door de priesterschap zijn er nog vele manieren waarop genezing kan plaatsvinden, bij voorbeeld door een gezonde levenswijze, door kruiden, medicijnen, gebed en geloof.

God heeft ons het Woord van Wijsheid gegeven als leidraad voor een gezond leven. Ook heeft Hij de aarde voorzien van diverse kruiden die geneeskracht bezitten. In het boek Alma lezen we dat „er waren, die aan koorts stierven, die op sommige tijden van het jaar veel voorkwamen in het land; doch er stierven niet zovelen aan koorts, dank zij de vele geneeskrachtige kruiden en plantenwortels, die God had geschapen om de oorzaak der

ziekten, waaraan de mensen wegens het klimaat waren blootgesteld, te verdrijven." (Alma 46:40.)

Door de eeuwen heen hebben medicijnmannen in alle cultuurgroeperingen een groot aantal natuurlijke middelen aangewend en vele mensen genezen. En in deze tijd heeft God kennis uitgegoten over de aarde die de medische wereld heeft aangewend om de zieken en lijdenden te verlichten op een wijze die gelukkig veel verstrekkender is dan de beperkte kruidkuren die vroeger beschikbaar waren.

God verwacht van ons dat we gebruik maken van alles wat Hij heeft gegeven tot onze genezing van ziekten. De vraag waarmee de mens het meest inzicht, heeft te maken met genezingen waarin geen enkele van de natuurgeneeswijzen of medisch vernuft van de mens is toegepast op de zieke. Doorgaans worden die *geloofs- of gebedsgenezing* genoemd - genezingen die plaatsvinden of door de kracht van het verstand over het lichaam, of door de bediening van de macht Gods. Beide methoden zijn rechtmatig, maar dikwijls worden ze dooreen gehaald; dikwijls is het zo dat genezingen veroorzaakt door het verstand over het lichaam verward worden met priesterschapsgenezingen.

Hoe meer we te weten komen over de macht van het verstand over het lichaam, hoe duidelijker het wordt dat tot op zekere hoogte, en op manieren die ons nog grotendeels onbekend zijn, ons verstand in staat is een krachtdadige rol te spelen in bepaalde soorten

van verbetering van gezondheid. Het is echter in het algemeen zo dat we pas toe zijn aan het ongeveer gaan begrijpen van hoe dit werkt. We zijn zeker nog lang niet in staat het in toepassing te brengen.

Tallose genezingen hebben plaatsgevonden door het uitoefenen van wijskracht over het fysieke lichaam. Bij voorbeeld, medicijnmannen hebben soms gebruik gemaakt van wijdlopende methoden om de zieke tot geloof te brengen dat hij kon worden genezen. Dikwijls is genezing niet het resultaat geweest van de toverformule van de medicijnman, maar van de natuurwet dat het verstand in staat is het lichaam te beïnvloeden.

De bekende prediker George Fox, stichter van de Quakers, heeft enkele succesvolle geloofsgenezingen op zijn naam staan, hoewel het al te dikwijls is voorgekomen dat de ziekte terugkeerde, hetgeen dan door hem werd aangeduid als straf voor het ongehoorzaam zijn aan God.

Andere genezingen hebben plaatsgevonden in zogeheten heilige plaatsen zoals Mekka, hoewel slechts een klein percentage van hen die er naar toe gaan om genezing te vinden, die inderdaad ondergaan. Er is sprake van gebedsgenezingen op bijeenkomsten van rondtrekkende predikanten, maar het is lang niet zeker dat al die genezingen van blijvende aard zijn. En dan is het zo dat de Christian Scientists zeggen dat pijn niet bestaat, maar dat die een onvolkomenheid is in het menselijk vermogen.

Ik geloof dat erg veel mensen die zijn genezen door de kracht van het verstand en de geest over het lichaam, niet te maken hebben gehad met lieden die door de duivel beïnvloed waren, maar met goedbedoelende mensen, en dat het geloof dat de oorzaak is geweest van genezingen in die heilige plaatsen, om maar een voorbeeld te noemen, niet noodzakelijk het werk is van de duivel, doch dat die genezingen eenvoudig zijn veroorzaakt door de toepassing van een nog niet onderkend God-gegeven levensbeginsel. Ook geloof ik dat als we al dergelijke genezingen aan de duivel toeschrijven, we onrecht doen aan die groep goedbedoelenden, die de zieken ertoe hebben gebracht vertrouwen te hebben, ook al is het erg duidelijk dat sommige formules en bezweringen en ook enkele plaatsen en lieden niet onder invloed staan van de geest Gods. Ik geloof dat we moeten erkennen dat er charlatans zijn met onheilige bedoelingen, die het ware beginsel van relatie tussen verstand en lichaam op duivelse wijze misbruiken. Waar de duivel geen goed kan doen, kan het voorkomen dat mensen met boze bedoelingen soms het goede en kwade kunnen dooreenhalen. Dit heeft Brigham Young ertoe geleid te zeggen over het hypnotiseren dat in zijn tijd in zwang was: „Hypnotiseren is omgedraaide waarheid; het komt van heilige, goede en juiste beginselen, die zijn omgedraaid door de macht van de duivel . . . Toon me één beginsel dat zijn oorsprong heeft in de macht van de dui-

vel. Dat kunt u niet. Kwaad noem ik verdraaid goed, ofwel, een juist beginsel waarvan kwaadaardig gebruik wordt gemaakt.” (*Journal of Discourses*, boek 3, blz. 156-157.)

Voorbeelden van dit kwaadaardig gebruik van ware beginselen treffen we aan in bijbelse en historische verslagen: Door gebruik te maken van demonische krachten waren de magiërs van Egypte in staat een groot aantal wonderen te imiteren die Mozes tot stand bracht met de macht Gods. (Zie Exodus 7-8). In de tijd van de eerste apostelen deed Simon de tovenaer zijn satanische macht zo overtuigend voorkomen als goddelijk dat vele mensen, „van klein tot groot (zeiden): Deze is wat genoemd wordt de grote kracht Gods.” (Handelingen 8:10.) In 1830 beweerde Hiram Page, één van de acht getuigen van het Boek van Mormon, dat hij „openbaringen” ontving voor de kerk van een bepaalde steen die hij had bemachtigd. Hoewel die „openbaringen” in tegenspraak waren met die Joseph Smith van de Heer had ontvangen, misleidde de wijze waarop ze werden ontvangen verscheidene leden van de kerk, waaronder Oliver Cowdery. De Heer gebod Oliver broeder Page te zeggen „dat hetgeen hij door middel van die steen heeft geschreven, niet van Mij is, maar dat Satan hem misleidt.” (LV 28:11.) Acht jaar nadien verliet Hiram Page de kerk. Het is duidelijk dat in deze gevallen de satan de mens grote macht heeft gegeven die zozeer geleek op hetgeen openbaar werd gemaakt door de echte die-

naren Gods dat velen werden misleid. Mij dunkt, daarom, dat goede beginselen zowel voor het goede als voor het kwade kunnen worden aangewend. Nu we iets meer begrijpen van die andere manieren van genezing - waarvan er sommige goed zijn en andere van de satan - zullen we even stilstaan bij de priesterschapsgenezingen. Er zijn beperkingen aangaande genezingen veroorzaakt door alleen maar geloof. Maar als het geloof van de zieke samengaat met de genezende bediening van priesterschappelijke macht, is er geen limiet voor wat betreft de mogelijke resultaten. Lees maar wat Christus de Nephieten voorstelt:

„Hebt gij ook zieken onder u? Brengt hen hier. Hebt gij ook lammen, of blinden, of kreupelen, of verminkten, of melaatsen, of die verschrompelde ledematen hebben, of die doof zijn, of die enigerwijze lijdend zijn? Brengt hen hier, en ik zal hen genezen, want Ik heb erbarmen met u; Mijn hart is vervuld met barmhartigheid.” (3 Nephi 17:7.)

In geval van priesterschapsgenezingen is ook het geloof van de lijdende een vitale factor - maar er is hier sprake van waar geloof en de juiste macht, namelijk het priesterschap. In die gevallen werkt geloof min of meer als catalist die de verlangde fysieke reactie teweeg brengt. In zijn evangelie schrijft Marcus dat de Heer slechts een beperkt aantal van zijn normale genezingen kon bewerkstelligen tijdens een bezoek aan de bevolking van zijn oorspronkelijke woonplaats Nazaret,

door het ongeloof van die mensen. (Zie Marcus 6:5.)

Derhalve, als de priesterschap Gods de gelovige zieke de handen oplegt, stroomt er een krachtig genezend element van de priesterschapsdrager naar het verstand en het lichaam van de ontvanger. Dat is net zo waarachtig als ultraviolet-straling of de laserstraal, maar heeft, als de omstandigheden juist zijn, een veel grotere potentie het fysieke lichaam te beïnvloeden.

Brigham Young legde dit als volgt uit: „Als ik de zieken de handen opleg verwacht ik dat de genezende macht en invloed van God door mij heen tot de patiënt komt en dat de ziekte verdwijnt.” (*Discourses of Brigham Young*, John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1977, p. 162.)

De wereld begrijpt niet wat die genezende kracht is die in beweging komt door juiste priesterschappelijke bediening, maar het volk Gods heeft er wetenschap en bevestiging van. Derhalve, hoewel we de kracht van geloof zonder priesterschappelijke bediening erkennen, laten de heiligen der laatste dagen hun keuze vallen op de veel krachtiger genezende macht van het priesterschap Gods, die alle andere vormen van genezing bevat en omvat en, indien noodzakelijk, veel verder strekt dan welke ook in macht en genezende invloed. □

HET BOEKJE

Door Jacque Felshaw

Het brandend getuigenis van Gods liefde dat nog altijd zeer levendig in mijn ziel aanwezig is, is tot me gekomen toen ik nog maar tien was, in een tijd waarin ik behoefte had aan sterkte om me overeind te houden tijdens een erg angstwekkende ervaring. Dat getuigenis, stevig verankerd in mijn ziel, is geworden tot de motiverende kracht in mijn zoeken naar waarheid en heeft me jaren later gebracht tot een getuigenis van het evangelie en tot lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Het begon allemaal met tante Maud en een boekje met de titel *Tien Geboden* dat ze met Kerst aan mijn jongste zusje cadeau had gedaan. Omdat tante Maud meer op een engel leek dan wie ik verder ook kende, twijfelde ik er niet aan of we moesten ons houden aan elk woord dat in dat boekje stond geschreven.

Tante Maud las graag in de Schriften. Haar leven was onzelfzuchtig en dikwijls als ze bij ons was sprak ze over het belang van het leren van de leerstellingen

van Jezus en de toepassing daarvan in ons dagelijks leven. Als ik bij haar thuis was had ik een warm en veilig gevoel, en datzelfde gevoel kreeg ik weer als ik dat boekje las en die mooie familieplaatjes bekeek die erin stonden. Ik wilde wel dat onze familie zo zou zijn.

Op zekere dag was ik samen met mijn zusje Edda en mijn broertje Wade aan het spelen. We waren in de duinen aan de andere kant van de akker achter ons huis toen we plotseling iets voelde veranderen in de atmosfeer. We keken op en zagen een dreigende donkere storm met grote snelheid naderbij komen. Al eerder hadden we dergelijke stormen gezien. Nog maar pas geleden had er één onze windmolen omver gewaaid, grote takken van de bomen op ons erf en kleine schuren met de grond gelijk gemaakt.

We waren bang en Edda begon te huilen. Ik nam haar bij de ene en mijn broertje nam haar bij de andere hand en we begonnen naar huis te rennen. Maar mijn zusje kon ons tempo niet lang bijhouden en we moesten het wat kalmer aan doen terwijl ons huis nog een hooiveld en een boomgaard ver weg was. We liepen zo snel we konden en ik zei almaar: „Wees maar niet bang. De Heer

zal voor ons zorgen. Als we doen wat Hij in de *Tien Geboden* zegt zal Hij ons wel beschermen.”

Ik heb ze dat wel tien keer gezegd, deels om ze moed in te spreken en deels als vorm van bidden. „De Heer houdt van kleine kinderen,” hield ik ze voor. „Alles wat Hij wil dat wij doen is dat we ons houden aan de Tien Geboden. We hoeven Hem alleen maar te vragen ons te helpen, dan zal Hij het doen.” Ik was bang maar dat kon ik niet laten zien omdat ik moest zorgen dat zij niet bang zouden zijn. Ik wist dat we thuis moesten zijn voordat de storm in alle hevigheid zou losbarsten, maar Edda’s korte beentjes konden niet zo erg snel voortbewegen. Maar door wat tante Maud had gezegd en uit wat ik in dat boekje had gelezen, wist ik dat de Heer ons zeker zou helpen.

En toen kwam het getuigenis. We waren net voorbij de perzikenbomen in de boomgaard en liepen tussen de appelbomen door toen er een warm gevoel door mij heen ging dat me duidelijk maakte dat wat ik tegen mijn bange broertje en zusje zei, waar was. Dat brandende gevoel van binnen zal ik nooit vergeten. Ik voelde me ineens tot alles in staat! Ik

was niet bang meer! Hoewel de wind begon aan te zwellen en er grote hagelstenen en regendruppels begonnen te vallen, wist ik dat we veilig thuis zouden komen.

Mama kwam ons hollend tegemoet. Ze nam Edda in haar armen en samen renden we zo snel we konden terug naar het huis.

Toen ik later in gedachten verzonken zat dacht ik na over wat er daar buiten was gebeurd in die boomgaard. Ik wist dat ik een geestelijke ervaring had gehad en dat die te maken had met de dingen die geschreven stonden in de *Tien Geboden*. Door te luisteren naar gesprekken over religie tussen mijn moeder, oma en tante Maud, wist ik dat er meer was dan alleen maar dat en dat ergens een kerk moest zijn die zou onderrichten wat voor mij vast stond dat de manier was waarop de Heer wilde wat wij moeten leven.

Die ervaring ben ik gaan koesteren, en toen ik jaren later in contact kwam met de heiligen der laatste dagen kreeg ik weer datzelfde brandende gevoel dat ik als kind al had gekend. Ik ben tante Maud erg dankbaar, voor haar toewijding tot de Schriften, en voor dat boekje dat ze ons cadeau had gegeven. □

NOODWEER

Door Keith Brown
zoals hij het vertelde aan Sharon Brown

Het uitstapje was veranderd in een grimmig overlevingsgevecht tegen ijskoude regens en zware overstroming. Doornat en volkomen uitgeput hadden de padvinders geen andere keus dan beschutting te zoeken, dat was hun enige overlevingskans.

Doorgaans duurt een zomerse regenbui in het Sierra-gebergte slechts enkele uren en dus maakte ik me geen enkele zorgen toen het begon te regenen. Ik zei de jongens dat ze moesten opbreken en dat we verder zouden trekken door de regen naar de hooggelegen beschutte meren in de Bench-vallei waar we fijn zouden kunnen vissen. Wat we na vier dagen kamperen niet wisten was dat de tropische storm „Norman” huishield in Californië. Gepaard gaande met slagregens,

stormwind en huizenhoge golven zou deze storm zich doen gelden in de staat. Maar die eerste maandag in september waren we eigenlijk blij met die verkoelende regen.

Ik was bisschop en was samen met de padvindersgroep op onze jaarlijkse trektocht door het Sierra-gebergte. Als tiener had ik al heel wat tochten door die bergen gemaakt en nu als bisschop wist ik dat zo'n week me dichter tot de jongens bracht dan wat dan ook. Dit was mijn zesde tocht als leider en tot nu toe was het allemaal erg gemakkelijk gegaan. In de eerste plaats had ik de hulp van twee andere volwassen broeders, broeder Rich en broeder Christiansen. In de tweede plaats waren zeven jongens al eerder met me op trektocht geweest. Er waren maar twee jongens van veertien die hun eerste trektocht door het

Sierra-gebergte maakten. Steven Knight had ingeschreven omdat zijn broer Jim het jaar daarvoor erg enthousiaste verhalen had verteld over vissen, kame-raadschap en natuurpracht. Hij en Kurt Moody, de andere eerstejaars, waren opgetogen. Hun onervarenheid zorgde voor de gewoonlijke probleempjes voor elke beginner; af en toe deden ze iets verkeerd. Ze hadden wat moeite met het inrichten van de rugzakken en leden aan stijve enkelgewrichten en spieren. Maar door de bank genomen hadden we allemaal plezier in onze elf kilometer lange tocht die dag. We staken een aantal kleine bergstroompjes over, doorkruisten een groot grasland en maakten de moeilijke klim naar de Bench-vallei.

„Nog niet de tenten opzetten, jongens,” was mijn instructie. „Als het even kan moeten we voorkomen dat onze tenten natregenen. Maar toen het om een uur of drie ’s middags nog steeds regende sloegen we ons kamp toch maar op.

„Jullie moeten enkele stammetjes splijten voor drooghout en dan kunnen we ons kampvuur ontsteken,” zei ik.

„Maar blust de regen het vuur niet?” vroeg Jim.

„Maak het kampvuur maar vlak bij die rots daar. Dan is het een beetje beschut tegen de regen. En we zullen het groot genoeg houden zodat het ondanks de regen blijft branden.”

Na een wat natte maar warme maaltijd doken we de tenten in om het eind van de storm af te wachten. Het begon te waaien. En de regen gutste neer.

„Bisschop Brown”!

Ik werd wakker. Het was nog nacht en het regende nog steeds. Steven stond voor mijn tent, huiverend en nat.

„Onze tent lekt. Ik ben helemaal n-n-nat en ijskoud.”

Ik wees Steven een plaatsje bij Steve Rich, die bij mij in de tent sliep. Wat ik niet wist is dat Steven zijn eigen tent open had laten staan. De rest van de nacht lag zijn tentgenoot Kurt, in de regen.

Enkele uren later werd ik opnieuw wakker, helemaal nat. De wind had de tentharingen uit de grond getrokken die te nat was om nog houvast te bieden. Het ene einde van de tent was ingestort en stortte een vracht water over ons heen. Buiten stookte ik het vuur weer op. Toen ik weer bij mijn tent terugkwam was ook het andere einde ingestort. Ik zette de zaak weer overeind en ging naar binnen. Het duurde erg lang voordat ik weer een beetje warm werd.

Het eerste zonlicht liet een doorweekt kamp zien. Keith en Mark Nelson troffen bij het ontwaken op nog geen vijftien centimeter een enorme plas water naast hun tent aan. Tussen twee andere tenten door liep een nieuwgevormd bergstroompje. De overhangende rots, die de rugzakken droog moest houden, liet hele watergordijnen neer waardoor die rugzakken kletsnat waren geworden. De meeste jongens hadden een natte slaapzak. De rotsen rondom ons waren bedekt met watervallen die in de vallei stroomden. Spectaculair, dat wel, maar ook erg beangstigend.

„Mij dunkt dat we maar beter kunnen vertrekken van hier,” zei broeder Christiansen. „Anders overstromen we misschien nog.”

„En zitten we hier niet tamelijk hoog?” vroeg Steve Young. „Het kan best zijn dat de regen verandert in sneeuw en dat we vast komen te zitten in een sneeuwstorm.”

Beiden hadden gelijk. We besloten met de afdaling te beginnen op zoek naar een

betere beschutting en minder kou. In grote haast braken we op.

„Hoeveel proviand zullen we meenemen? Ik denk niet dat we het allemaal nodig hebben,” zei Steve Richt.

„Nee,” stemde ik in, „neem alleen het noodzakelijke maar mee.”

„Laten we maar helemaal terug gaan naar de auto's vandaag. Ik heb genoeg van al die regen,” mopperde Cornell Hansen.

Luidkeels gaven de jongens van hun instemming blij. Maar ik had mijn twijfels.

„Ik weet niet of we erin slagen die 32 kilometer in één keer af te leggen in die regen vandaag,” zei ik. „Het lijkt me verstandiger dat we genoeg proviand meenemen voor vier maaltijden, voor als we vertraging oplopen.”

„Moet dat nou, bisschop?”

„Ja, we kunnen niet anders. En laten we nu maar op weg gaan.”

De tocht werd al spoedig een nachtmerrie. Onze vrees voor overstroming was gegrond. De kleine bergbeekjes die we hadden overgestoken zonder zelfs natte voeten te krijgen waren tot hele rivieren geworden die aan ons trokken en ons probeerden onder te krijgen. Overal watervallen. Het pad zelf werd tot een stroom die erg moeilijk te volgen was. De wind gooide takken op ons pad. We misten de afslag en volgden de langere weg naar Maxon Meadows. Ik herinnerde me van vorig jaar het bestaan van een boswachtershut op de bergweide. Misschien zouden we daar beschutting kunnen vinden. Langzaam liepen we voort door de de ijskoude regen en wind. Toen we eindelijk op de plek waren aangekomen van waaruit we de bergweide konden overzien, hielden we teleurgesteld halt.

„Kijk, het is een meer geworden!”

En ja hoor, de weide stond een halve meter onder water. De hut leek op een vreemdsoortige ark. Het rijzende water kabbelde er tegenaan. We doorwaadden het meer en gingen verder.

Het pad stond nu op veel plaatsen een meter onder water. Iedereen was koud en voelde zich allerellendigst.

„Volhouden, jongens,” spoorde ik ze aan, „des te eerder zijn we ervan af.”

Maar ik had niet gedacht aan Fall Creek. Op de heenweg was het maar een kleine kreek geweest die we hadden doorwaad, een meter of drie breed en nog geen halve meter diep. Nu was die kreek een kolkende waterstroom van wel dertig meter breed en zo diep dat we kopje onder zouden gaan.

Die rivier moesten we over. Onze situatie begon kritiek te worden. We waren doornat en totaal verkleumd, en we konden ons op geen enkele wijze drogen

en warmen. De meeste jongens hadden een natte slaapzak, we hadden geen droog onderkomen en eventueel brandhout was doornat. Je kon je nauwelijks een voorstelling maken van de hoeveel water die ons omringde.

We moesten over die rivier zien te komen. Maar dat was onmogelijk. Te diep om te doorwaden, te wild om over te zwemmen en te breed om een brug over te slaan. Stroomopwaarts liep de rivier door een diepe kloof tussen de rotsen. We zouden daar ook niet kunnen oversteken. Ik bad tot onze hemelse Vader dat ik, gelijk Mozes, het water ietwat zou kunnen scheiden. We gingen op weg stroomafwaarts, in de hoop daar te kunnen oversteken.

Na ongeveer een halve kilometer zag broeder Rich een enorme pijnboom die „toevallig” over de rivier lag. Meermalen hadden we pijnbomen over een stroom heen zien liggen, maar nooit een zo grote als deze reus. Hoewel de boom niet van wal tot wal reikte, lagen beide uiteinden toch wel zo hoog dat we erbij konden zonder verder dan tot ons middel het water in te hoeven.

Broeder Rich ging op weg om de veiligheid te beproeven. Toen hij op de boom krom boog die door tot in het water, maar bleef op zijn plaats. Voorzichtig lopend bereikte hij de overkant. Daar krom hij eraf en waadde uit het zicht door de bomen naar hoger gelegen grond.

Ik was de derde die de oversteek ondernam. Na een paar stappen hield ik stil. Ik kreeg het gevoel dat de twee jongere jongens het niet zonder hulp zouden kunnen. Ik draaide om, maar er waren anderen achter me op de boom.

„Keith,” riep ik. De grote blonde jongen keek op. „Kom samen met Steven en

help hem een handje als hij het moeilijk krijgt.” Hij knikte van ja.

„En Jeff, kom jij met Kurt.”

„Komt voor elkaar,” antwoordde Jeff. Keith en Steven begonnen aan hun oversteek op de gladde boomstam. Takken, twijgen en ander spul door het water meegevoerd, hoopten op tegen de boom. De takken van de omgevallen boom zelf maakten de doorgang erg moeilijk.

„Stap hier maar op,” instrueerde Keith. Steven stapte, maar hij had Keith's aanwijzing misverstaan.

De tak verdween in het schuimende water. En met de tak verdween Steven. Zijn rugzak trok hem onder water. De kracht van de stroom trok hem onder de boomstam. Er was groot gevaar dat hij zou komen vast te zitten en verdrinken. Snel handelend reikte Keith in het water en greep Stevens rugzak. Met één machtige haal trok hij de jongen terug op de boom.

Angstig, maar geen andere keus hebbend, vervolgden ze hun weg over de boom. Maar al het gevaar was nog niet van Steven geweken. Hij stapte op een paar takken die afbraken onder zijn gewicht. En weer ging hij kopje onder en werd onder de boom getrokken. Opnieuw greep Keith hem vast en trok hem eruit.

Steven was nu te bang om nog maar een voet te verzetten. Keith ontlastte hem van zijn rugzak en droeg die. Zonder het extra gewicht van die rugzak kwam Steven tenslotte veilig aan de overkant. Vaste grond onder de voeten voelend, begon Steven te beven. Hij was tot op het bot verkleumd en kennelijk in shock als reactie op zijn bijna verdrinken.

„Je moet droge kleren aandoen,” zei ik zo hartelijk mogelijk in een poging hem

af te leiden van de doorstane gevaren. Ik gaf hem het overhemd en de droge wollen trui die ik zelf droeg. Eén van de jongens had nog een droge broek in zijn rugzak.

Terwijl Steven zich omkleedde kwam de rest van de jongens naar de overkant.

„Wees voorzichtig,” zei Jeff tegen Kurt, „jij bent groter dan Steven en ik weet niet of ik jou kan optrekken.”

Ze begonnen voorzichtig aan de oversteek. Maar de gladde boom bewoog, Kurt verloor het evenwicht en viel in het water. Hij had zich echter vastgegrepen en ging niet helemaal onder. Maar door de kracht van de stroom en het gewicht van zijn rugzak kon hij niet weer op de boom klimmen en Jeff kon hem niet optrekken. Hij worstelde minuten lang. Jeff verloor bijna zelf het evenwicht. Tenslotte ontdeed Jeff Kurt van zijn rugzak. Toen kon Kurt weer op de boom klimmen en verder gaan met zijn oversteek.

Er doemde nieuw gevaar. Kurt was doornat na zijn ijzige bad, ik had mijn droge kleren weggegeven en Steven hilverde nog steeds. Ondanks de droge kleren bibberde hij zozeer dat hij niet kon spreken. Ik wist dat we hem moesten zien warm te krijgen, maar wist niet hoe. Alles, onze uitrusting, kleding, het hout, de grond, alles was door en door nat. De temperatuur daalde en de wind droeg bij tot versnelde afkoeling. Het enige dat ik kon bedenken was voort te gaan. Broeder Rich en broeder Christiansen waren het ermee eens. We moesten hier uit zien te komen. Maar het regende nog altijd en het water waste nog steeds.

We trokken verder. Ik kreeg het erg koud. Ik kon nauwelijks meer helder denken. Ik wist dat dat één van de

symptomen was van hypothermia (te lage lichaamstemperatuur) en ik werd bang. Als de lichaamstemperatuur omlaag gaat kan het lichaam niet meer zichzelf warm houden. En als je doornat bent is dat gevaar erg groot. Ik wist niet of de twee jongere knapen het wel zouden halen.

Ik zond een stel oudere jongens vooruit op zoek naar droog hout en hoge grond. En ik bad.

Ongeveer een kwartier later troffen we hen weer. Ze hadden een omgevallen boom gevonden.

„We hebben hem kunnen splijten,” zei Jeff. „En vanuit het midden hebben we wat droog hout gekapt, maar onze lucifers strijken niet aan.”

„Hier,” zei ik terwijl ze opzij gingen, „ik zal het met mijn aansteker doen.”

Ik knipte hem aan. Niets. Nog eens. Weer niets. Nog eens en nog eens.

„Misschien geen gas meer in,” opperde iemand.

„Onmogelijk. Ik heb hem gekocht vlak voordat we op weg gingen.” Ik knipte nog eens, en nog eens, maar hij brandde niet.

Ik haalde mijn lucifers uit mijn zak. Gelukkig, ze waren nog droog. Ik streek er een aan, maar hij wilde niet branden. Nog een. Er gebeurde weer niets. Een voor een streek ik ze aan, maar geen van alle wilde branden.

„O, Vader,” bad ik, „U weet dat we hulp nodig hebben. Ik ben bang dat deze twee jongens het niet zullen overleven als ze niet warm worden. Als we de nacht moeten doorbrengen in deze regen en wind overleef ik het misschien ook niet. Help ons alstublieft een vuur te maken zodat we ons kunnen warmen. We hebben uw hulp nodig!”

We probeerden ieders lucifers. Geen wilde branden.

„Waarom, Vader, waarom? Ik ben hun bisschop en we hebben nu uw hulp zo nodig. Waarom verhoort U mijn bidden niet? Laat me alstublieft niet in de steek!”

Het enige antwoord was de neergutsende slagregen.

„Here, het is nu aan U. Ik weet niets anders meer te doen.”

We trokken verder. Ik beefde nu als een riet. Het pad voerde door water zo diep, dat de jongens er wel tot hun nek in liepen.

Het enige dat ons op het spoor hield waren de gemerkte bomen. Ik wist dat we het niet zouden halen. De jongere jongens vertraagden. Er was nog een rivier voor ons, groter dan alle andere. We zouden er nooit overheen kunnen komen.

„Wat moet ik hun moeders zeggen,” vroeg ik me bezorgd af. „Is dit het einde van alle tochten voor jongeren die de kerk organiseert?” Hoe zal mijn vrouw het redden met onze zeven kinderen? Melanie is pas veertien dagen. Ik zal haar nooit kennen.” Mijn gedachten bleven angstig. Ik bad steeds, hard en voortdurend.

In wanhoop trokken we voort, tegen de regen in. Hondsmoe gingen we door een bocht. Een hut! Het moest even bezinken. Een hut! Een hut met een schoorsteen waar rook uitkwam. Buiten de ondergelopen hut op Maxon Meadows was dit waarschijnlijk de enige binnen een straal van dertig kilometer. Het was een hut van het gas- en elektriciteitsbedrijf om de sneeuwval in de winter te meten.

In de hut waren vier andere trekkers die er hun toevlucht hadden gezocht. Er brandde een warm vuur. Er was een stapel brandhout, er waren wollen dekens, volop proviand. We waren gered. Toen we allemaal warm en droog waren, dankte ik God voor zijn goedheid. Ik besepte dat als we erin zouden zijn geslaagd vuur te maken, we nu nog steeds daar buiten zouden zijn in de storm, vechtend voor ons leven.

„Dank U, Vader, dat u mijn smeekbeden om vuur niet hebt verhoord. Help me eraan denken dat als ik klaag en vraag waarom, dat ik niet weet welke toevlucht er is om de volgende bocht.” Ik probeerde mijn aansteker. Hij deed het bij de eerste keer. De storm dwong ons daar nog zestig uur te blijven. Toen konden we, met sneeuw op de grond, naar huis trekken. □

IK ONTDEKTE WAT HET PRIESTERSCHAP WERKELIJK IS

Door A. Hamer Reiser

De lucht was bijtend koud en vochtig. De prikkelende geur van kolenvuur drong onze neusgaten binnen. De mist en duisternis van de avond maakten het zicht erg moeilijk. Het was een typische Engelse winteravond.

Ik was pas twee maanden op zending. Mijn collega en ik haastten ons voort op de fiets naar een naburig stadje waar we de zusterzendingen zouden ontmoeten. Door de telefoon hadden de zusters nogal opgewonden en bezorgd geklonken. Eén van de leden in hun werkgebied moest worden geholpen.

We waren na het telefoontje direct op pad gegaan, we begeleidden de zusters naar het huis van het bewuste gezin. We klopten aan en een vrouw deed open die ons vroeg binnen te komen in een klein vertrek, met aan de ene kant een open haard. In het schemerlicht zag ik het gezicht van de vrouw. Ze had opgeblazen wangen en treurige, moede, rood-doorlopen ogen. Haar wimpers waren nat en verformfaaid. Er rolden opnieuw tranen toen ze ons wees naar een kleine wieg bij de open haard. Verstikt door tranen zei de moeder: „Mijn baby is ziek, ze kan nauwelijks ademen en de dokter zegt dat ze het niet zal overle-

ven.” De gure Britse winters eisen hun zware tol in bronchitis- en longontstekingsgevallen.

De moeder vroeg ons de kleine baby van drie weken oud te zalven. Met een liefelijk gebaar tilde ze het kindje uit de wieg en hield het zorgzaam en beschermend in haar armen. Haar tranen vielen op de schone doek waarin de baby was gewikkeld. Er was nauwelijks plaats op het kleine hoofdje voor mijn grote handen. Toen ik mijn handen op haar zachte kleine hoofdje legde, voelde ik de zachte haartjes. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik een zieke zegende. Ik slaagde er in de juiste woorden te zeggen. „Sonja Holbert, in de naam van Jezus Christus en door de macht van het Melchizedeks priesterschap . . .” Op dat ogenblik voelde ik een kracht in me komen. Iets unieks en ongewoons. Ik wist zonder enige twijfel dat ik optrad als instrument in de handen van God Almachtig zelf om dat kleine meisje te genezen.

Deze ervaring werd gevolgd door andere met het verstrijken van de tijd totdat de herinnering vervaagde. Bijna twee jaar later, toen mijn zendingstijd bijna voorbij was, werd ik tewerkgesteld in het stadje waar die moeder en baby woonden. We werkten in een bepaalde straat

en één van onze onderzoekers vertelde ons dat om de hoek iemand woonde die lid was van de kerk. We gingen op zoek naar dat huis en vonden het. We klopten aan. Engelse rijtjeshuizen lijken erg op elkaar en ik besepte niet onmiddellijk dat dit hetzelfde huis was dat ik bijna twee jaar eerder had bezocht. De zuster vroeg ons binnen te komen. Toen we diezelfde kleine kamer binnentraden keken een paar heldere ogen naar me op. Ik nam plaats in een stoel en een heel mooi klein meisje kwam bij me op schoot zitten. Ik streelde haar blonde haar en de herinneringen kwamen terug - die sombere

avond, die huilende moeder, dat kindje dat nauwelijks ademen kon, en de onmiskenbare macht van het priesterschap. „Dank U, Vader,” mompelde ik, „voor het voorrecht dat ik die macht heb mogen aanwenden om dit kleine meisje te helpen.”

Die ervaring heeft me gesterkt. Ik wist toen wat het werkelijk inhield te zeggen: „Ik weet dat het priesterschap is teruggebracht in deze tijd, en ik getuig dat God leeft en ons liefheeft. Ik weet dat grote zegeningen kunnen komen door het rechtmatig aanwenden van zijn priesterschap.” □

BEKENTENIS

Door bisschop J. Richard Clarke

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Jaren geleden werd een jongeman op heterdaad betrapt bij het plegen van diefstal. Hij werd gearresteerd en in voorlopige hechtenis genomen. Zijn ouders waren erg geschokt en in verlegenheid gebracht. Ze verzekerden hem dat hij zich niet al teveel zorgen hoefde te maken omdat ze „nogal invloedrijk waren in bepaalde kringen” en hem wel vrij zouden krijgen. Zijn bisschop, die het wel goed bedoelde, zei de jongen dat hij alles zou doen wat in zijn vermogen lag om ervoor te zorgen dat een fijn jongmens als hij niet gestraft zou worden voor zijn overtreding. Maar de jongen werd kwaad en zei: „Begrijpt u niet wat u voor me doet? Ik ben schuldig. Als u me vrij krijgt, dwingt u me om heel mijn leven lang te blijven rondlopen met een schuldgevoel. Laat me alstublieft boeten voor mijn overtreding zodat mijn schuld me tenslotte kan worden kwijtgescholden.”

Maar weinig dingen zijn belangrijker dan een rein geweten - een ziel die vrede heeft met zichzelf. Alleen door de macht van onze Heiland Jezus Christus kan een bezwaarde ziel worden geheeld. Maar als wij willen dat Hij ons geneest, dan moeten we te werk gaan op de wijze die Hij heeft aangegeven.

Om volledig te worden vergeven is het noodzakelijk dat we schuld bekennen. Dat duidt op „onberouwelijke inkeer tot heil.” (Zie 2 Cor. 7:10.) Dat maakt deel uit van het zuiveringsproces. Opnieuw

beginnen vereist een schone bladzijde in het dagboek van ons geweten. Een bekentenis moet worden afgelegd tegenover de persoon die door ons onrecht is aangedaan, en ook tegenover de Heer. Bovendien kan het zo zijn dat onze overtreding ernstig genoeg van aard is om ook bekentenis af te leggen tegenover onze priesterschapsleider.

„Niet iedereen, en zelfs niet elke priesterschapsdrager is gemachtigd om de [heilige] schuldbekentnissen van overtreders . . . te mogen aan horen. Hiervoor heeft de Here een ordelijke en consequente regeling getroffen. Ieder lid van de kerk is verantwoording verschuldigd aan een bepaalde kerkelijke gezagsdrager. (Zie Mosiah 26:29 en LV 59:12.) In een wijk is dit de bisschop, in een gemeente de gemeentepresident. In een ring of zendingsgebied is het de president daarvan, en in de hogere gelederen der kerkelijke gezagsdragers zijn het de algemene autoriteiten, met het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen aan het hoofd.” (*Het wonder der vergeving*, blz. 341.)

Overtredingen die bekentenis aan een bisschop vereisen zijn overspel, ontucht, andere seksuele overtredingen en dingen die daarmee verband houden, en zonden van vergelijkbare ernst. President Kimball herinnert ons eraan dat „men . . . het dus niet met de waarheid op een akkoordje (moet) gooien, maar . . . een volledige, eerlijke bekentenis afleggen.” (*Het wonder der vergeving*, blz. 190.)

Vergeet niet dat we uit zijn op volledige vrijmaking van de foltering en van de schuldbelaste ziel. De profeet Alma zegt dat hij veel kwelling heeft doorstaan, zodat „ik in mijn bekering de dood nabij was,” en het gevoel had dat hij werd verteerd door eeuwig vuur. (Zie Mosiah 27:28.) Ons bekeren valt niet mee. „Onberouwelijke inkeer tot heil” voert ons tot in de diepste diepten van nederigheid. Daardoor is de gave van vergeving zo zoet en brengt die de overtreder zo dicht tot de Zaligmaker in een bijzondere band van affectie.

Ik vond dat de meest beangstigende maar ook meest heilige taak die ik als bisschop had, was dat ik „gewone rechter” was van de mensen in mijn wijk. Ik weet hoe moeilijk het moet zijn voor iemand om naar me toe te komen en in een oprechte bekentenis de heilige rol te erkennen die ik vervulde. Ik wist dat ik mij had verbonden alle voorrechtelijke informatie die mij werd bekendgemaakt in vertrouwen voor me te houden. En ik heb hard gebeden om wijsheid opdat ik door de Geest mocht weten welke actie te ondernemen. Ik heb geleerd dat het vriendelijkste oordeel gelegen is in het volkomen genoeg doen van de gerechtigheid door een eerlijke „boete” in overeenstemming met de overtreding. Genoegdoening eisen die niet evenredig is aan de ernst van de overtreding is hetzelfde als de schuld gedeeltelijk onvoldaan laten en verwijderd slechts een deel van de schuldenlast. Een gevoel van medeleven is er dikwijls de oorzaak van dat een bisschop te zachtvaardig is; maar zachtvaardigheid zonder gerechtigheid is geen vriendendienst.

Volkomen bekering maakt de betrokkene vrij en geeft hem onzegelijke vreugde.

Alma heeft gezegd: „En o, hoe groot was mijn vreugde en welk juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest! Ja, . . . niets (kon) zo hevig en bitter . . . zijn als mijn smarten . . . Aan de andere kant (kan) niets zo heerlijk en aangenaam . . . zijn als mijn vreugde toen was.” (Alma 36:20-21.)

Ik ben benaderd door leden van de kerk die jarenlang met een zware schuldenlast in hun hart hebben rondgelopen en die hebben geprobeerd door grote dienstbaarheid en het schenken van veel geld voor hun zonden te boeten, in plaats van naar hun bisschop te komen. Zij waren er niet in geslaagd bekentenis te vervangen door goede werken. Zoals president Kimball ons voorhoudt, we moeten alle rotte appels uit de kist nemen en een nieuw begin maken. (Zie *Het wonder der vergeving*, blz. 190.)

Laten we niet proberen de weg van de Heer te vervangen met een gemakkelijke of kortere weg. Laten we ons hier en nu voornemen naar de bisschop toe te gaan en eenvoudig te zeggen: „Bisschop, ik zit met een probleem. Ik heb uw hulp nodig. Kunt u tijd voor me vrijmaken?” Hij kent die taal. En dan kan hij, die bijzondere sleutelmacht en inspiratie is gegeven, u helpen met een nieuw en vreugdevol leven. □

En Hij ging tegenover de offerkist zitten en zag met aandacht, hoe de schare kopergeld wierp in de offerkist.

En vele rijken wierpen er veel in.

En er kwam een arme weduwe, die er twee koperstukjes in wierp, dat is een duit.

En Hij riep zijn discipelen en zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft het meeste in de offerkist geworpen van allen, die er iets in geworpen hebben.

Want allen hebben erin geworpen van hun overvloed, maar zij heeft van haar armoede erin geworpen, al wat zij had, haar ganse levensonderhoud.

MARCUS 12:41-44